

ON A CLEAR DAY (You Can See For Ever)

En historie om tre mennesker, som for sent opdager, at målet for deres handlinger og attrå ikke eksisterer. Den ene søger kærligheden, den anden søger indad, og den tredje søger en mand, der har været død i ti år.

Copyright 2000 Frank Molino
Jonas Thejsen og Eske Hjort-Petersen

ON A CLEAR DAY
(You Can See For Ever)

INDHOLDSFORTEGNELSE

Manuskript	2
Personbeskrivelse	123
Scenebeskrivelse	127

1. INT. FRU DE SILVAS STUE - DAG

FRU DE SILVA sidder i sin stue og stirrer ud af vinduet, da FELIPE kommer ind. Han lister sig hen mod postbakken.

FRU DE SILVA:
Jeg har smidt det ud.

FELIPE
(forfjamsket):
Øh... Hvad?

FELIPE går hen til postbakken og kigger.

FRU DE SILVA
(vågner op fra sin døs):
Jeg smed din post ud.

FELIPE står uden at sige noget. FRU DE SILVA rejser sig og går hen til ham.

FRU DE SILVA:
Det var et afslag

FELIPE:
Hvorfor?

FRU DE SILVA
(vred):
Hvorfor! Hvad tror du? De synes,
det var elendigt. Der ingen her i
verden, der gider at læse det du
skriver!

FELIPE står måbende med blafrende underlæbe. FRU DE SILVA tager et skridt hen imod ham.

FRU DE SILVA
(fortsætter):
Du er talentløs. Dine bøger er
spild af papir. Du kan ikke bruges
til noget!

FELIPE står som én stor ydmyg undskyldning for sig selv. Hans stiltiende accept af hendes fornærmelser væmmer hende tydeligt og hun giver ham en hård lussing. FELIPE tager et vaklende skridt bagud, snubler og lander på ryggen på gulvet. Han rejser sig omtumlet op på albuerne. FRU DE SILVA kigger på ham, så sætter hun sig på ham, før han kan nå at rejse sig yderligere. Uden at kigge ned åbner hun hans bukser. Et nydelsesløst samleje begynder og ender kort efter, da FELIPE kommer på en krampagtigt rystende måde.

FELIPE fører sine rystende hænder op til hendes bryster, men hun fejer dem bort, rejser sig hurtigt og retter på sit tøj, mens hun sitrer af vrede.

FRU DE SILVA
(mumlende):
Dit svin. Dit store svin. Hvad er
du for et frygteligt menneske?
Hvordan kunne du gøre det? Du...
(Med kraft og overbevisning
i stemmen)
...Du voldtog mig!

Hun vender sig mod FELIPE, der stadig ligger på gulvet.

FRU DE SILVA:
Du voldtog mig. Du voldtog mig!
Rejs dig! Rejs dig op!

FELIPE rejser sig op. Han står krumrygget og ydmyg foran FRU DE SILVA.

FRU DE SILVA:
Det er sidste gang... Det er sidste
gang, du får lov at gøre mig
fortrød. Jeg hader dit beskidte
fjæs. Men nu er det slut. Politiet
skal høre om detteher!

FRU DE SILVA vender sig og går med vrede skridt hen mod telefonen.
FELIPE løber efter hende.

FELIPE:
N-n-nej, det... du må ikke... mm...
du... vent... j-j-jeg ved ikke,
hvad der gik af mig...

FELIPE har indhentet FRU DE SILVA og griber fat om hendes skulder.
Hun vender sig og giver ham en hård lussing. Han falder omkuld.

FRU DE SILVA:
Du ødelægger mit liv. Se på dig
selv... Du er et dyr! Et svin, der
roder rundt på gulvet! Men du kan
ikke gøre mig til et dyr. Du har
ydmyget mig og misbrugt mig, men
jeg bliver aldrig et svin som dig.
Aldrig!

Hun spytter på ham. Telefonen ringer og hun tager den.

FRU DE SILVA:
Ja, det er fru de Silva.

Hendes ansigt bliver stramt og alvorligt, som om hun hører noget, hun ikke bryder sig om. FELIPE iagttager hendes karakterskifte

FRU DE SILVA
(høfligt i telefonen):
Åh, vil De ikke lige have mig
undskyldt et øjeblik.

Hun vender sig mod FELIPE.

FRU DE SILVA:
Ud nu!

Hun peger mod døren og han går ynkværdigt ud af stuen. Han lukker forsigtigt døren bag sig.

2. INT. FORSTUE TIL FRU DE SILVAS STUE - DAG

FELIPE står med hånden på dørhåndtaget og kigger på telefonen i forstuen. Så tager han forsigtigt røret og lytter med.

SP:
Fru de Silva, vi er kede af sådan
at ringe og forstyrre Dem, men vi
tænkte... Det er jo bedst for
patienterne at få besøg bare engang
imellem... og det gælder
selvfølgelig også Deres søn.

FRU DE SILVA
(forfjamsket):
Ja, ja, naturligvis, men...

SP:
Det er jo efterhånden længe
siden... Han vil have godt af at
se sin mor.

3. INT. FRU DE SILVAS STUE - DAG

FRU DE SILVA:
Ja, men... jeg kan jo ikke... jeg
kan jo ikke holde til at køre sådan
en lang tur alene...

SP:
Hvis De har lyst, kan vi også
arrangere det, så han besøger Dem.

FRU DE SILVA:
Nej... øh, selvfølgelig vil jeg
gerne have besøg af ham, men jeg
kan jo ikke. Jeg ville sådan ønske,
jeg selv kunne tage mig af ham, men
jeg er bare en gammel kone...

SP:
Det tager kun et par timer og vi
sender naturligvis to plejere
med...

FRU DE SILVA
(afbryder, nærmest panikslagen):
Ja... jo... Åh, det ringer på
døren. Jeg bliver nødt til at gå
nu. Tak fordi De ringede.

FRU DE SILVA skynder sig at lægge røret på. Hun står helt stille,
så fører hun hånden for øjnene.

4. INT. FORSTUE TIL FRU DE SILVAS STUE - DAG

FELIPE har lagt på, men står stadig med hånden på røret. Han
stirrer frem for sig med blinde øjne, fuldstændig opslugt af den
ide, der tydeligvis er ved at tage form i hans tanker.

5. INT. FELIPES VÆRELSE - AFTEN

FELIPE sidder ved sit skrivebord med samme udtryk i ansigtet. Han
kigger rundt i rummet uden at vide efter hvad. Han rækker ud efter
sin cigaretpakke. Den er tom og han krøller den sammen og sidder
så et øjeblik. Han rejser sig træt, går hen til sengen og sætter
sig tungt. Han rækker ud efter sine sko, som står på en gammel,
beskidt avis, da en lille annonce i et hjørne af siden - det
eneste læselige - fanger hans opmærksomhed.

Detektivarbejde udføres.
Henvend Dem trygt til:
MIGUEL CARVALHO
Av. De Congresso 17, 3

Han tager avisen op og sidder fuldstændig stille på sengen,
opslugt af sine tanker.
Voice-over af brevet til MIGUEL begynder og varer resten af
scenen.

Til Miguel Carvalho.

Der er sket forfærdelige ting i min familie, som ingen kender til. Jeg er søn af Vasco de Silva, der omkom ved et trafikuheld for snart ti år siden. Jeg ved, at det ikke var en ulykke, og jeg ved, at min mor var involveret. Derfor fik hun mig spærret inde som sindssyg - jeg kan intet gøre - jeg er dømt vanvittig! De skal afsløre min mors hemmelighed og det kan De kun gøre på én måde: tal med hende om alt, der har med mig og min far at gøre, og når De finder et ømt punkt, så pres til. Tænk på det som en byld, De skal presse og mase, indtil betændelsen vælter ud! Sky ingen midler - det skal gøre ondt! En ting er vigtigt: dette bliver mellem os og ligemeget hvad, så fortæl INTET til politiet. Vi kan ikke mødes, men jeg vil kontakte Dem per brev, og De kan rapportere til mig via postboks 219. Sagen ligger nu i Deres hænder, og jeg stoler på, at De ikke vil svigte mig.

DANIEL DE SILVA

FELIPE river langsomt annoncen ud og rejser sig med ny energi og går hen til skrivebordet. Han putter et ark papir i maskinen og begynder at skrive - først tøvende, så hurtigere og hurtigere.

TITEL

6. EXT. PERRON - MORGEN

ARTURO PIMENTA træder ud af et tog. Der er travlt og fyldt med mennesker. Man hører lyde fra togene, højtalerudkald og folk, der taler i forbifarten.

7. INT. BANEGÅRDEN - MORGEN

ARTURO går gennem den travle banegård.

8. EXT. BANEGÅRDEN - MORGEN

ARTURO prajer en taxa på pladsen foran banegården. Der myldrer med mennesker på pladsen. Folk er klædt typisk for tiden omkring slutningen af halvtresserne/begyndelsen af tresserne. Der hviler en gammeldags lidt konservativ uskyld over folks optræden og stemningen i gadebilledet.

9. EXT. PENSIONATET - MORGEN

ARTURO ringer på døren til pensionatet. FRU DE SILVA lukker op.

ARTURO:
God morgen, mit navn er Arturo
Pimenta, jeg...

FRU DE SILVA
(afbryder ham):
Åh ja, jeg ventede Dem hvert
øjeblik det skulle være. (hun
drejer hovedet) hr. Miguel
Carvalho er også lige ved at gå.

FRU DE SILVA vender sig og går hen til MIGUEL.

10. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - MORGEN

ARTURO træder ind og stiller sin kuffert.

FRU DE SILVA:
Nu kan de vel heller ikke have mere
at spørge om, hr. Carvalho?

MIGUEL:
Der kommer sikkert lige et par
spørgsmål til, det gør der jo
altid.

FRU DE SILVA:
Så må jeg tage det som det
kommer... Farvel hr. Carvalho.

MIGUEL:
Farvel.

MIGUEL går og passerer ARTURO ved døren. FRU DE SILVA følger efter ham hen til ARTURO. ARTURO og MIGUEL udveksler hilsener.

MIGUEL går ud og FRU DE SILVA lukker døren efter ham.

FRU DE SILVA:

De må undskylde, hvis jeg er lidt ved siden af mig selv i dag, men det har været sådan en hård tid for mig. Hr. Carvalho er ved at skrive en bog om lokalpolitik, og selvfølgelig skulle min afdøde mand være med, selvfølgelig skulle han det.

ARTURO kigger på hende uden at vide hvem hun taler om.

FRU DE SILVA

(fortsætter):

Vasco de Silva, har De ikke hørt det navn?

ARTURO:

Nej.

FRU DE SILVA:

Han var utroligt dygtig og havde mange ideer om alt muligt... Men i hvert fald hr. Arturo, gør det frygteligt ondt at miste sine kære, særligt når de bliver revet bort før tid... Men følg nu med, så vi kan få overstået formaliteterne og få Dem indlogeret.

FRU DE SILVA leder ARTURO gennem forstuen ind i sin stue.

FRU DE SILVA

(mens de går):

Jeg synes at forretninger og formaliteter er sådan en rædselsfuld ting.

11. INT. FRU DE SILVAS STUE - MORGEN

FRU DE SILVA gør tegn til at ARTURO kan sætte sig i sofaen, selv sætter hun sig ved sit chatol.

FRU DE SILVA

(mens hun tager et stykke papir frem):

Deres firma betaler for Dem, så De skal jo bare skrive under her.

ARTURO rejser sig og går over til FRU DE SILVA. Han tager en fyldepen fra sin inderlomme og skriver under. FRU DE SILVA rejser sig, putter papiret i en skuffe i chatollet og tager en nøgle frem.

FRU DE SILVA:
De er sikkert spændt på at se Deres værelse.

12. INT. FORSTUE TIL FRU DE SILVAS STUE - MORGEN

ARTURO og FRU DE SILVA passerer et billede. FRU DE SILVA standser et øjeblik ud for billedet. ARTURO standser også.

FRU DE SILVA:
Ja, det er så min mand
(gør korsets tegn for sig)
Han var slet ikke klar til at dø -
ja det er der selvfølgelig ingen
der er... men slet ikke ham.

13. INT. GANG 1. SAL/PENSIONATET - MORGEN

FRU DE SILVA:
Og når jeg nu bliver nødt til at tale med hr. Carvalho om ham, så kan De jo nok forstå at minderne myldrer frem.

De står foran døren til ARTUROS værelse. Døren overfor står på klem. FRU DE SILVA låser døren op og går ind midt i rummet.

14. INT. ARTUROS VÆRELSE - MORGEN

ARTURO går ind og stiller sin kuffert fra sig.

FRU DE SILVA:
Vi er rolige og anstændige mennesker,
(smiler til ARTURO)
så her skal De nok få det rart.

ARTURO smiler tilbage

FRU DE SILVA rækker ham nøglen.

FRU DE SILVA:
Her er Deres nøgle. Hvis De vil mig
noget, så er jeg nedenunder.

ARTURO:
Tak skal De have.

FRU DE SILVA nikker og smiler, vender sig og går. ARTURO lægger
sig på sengen og tænder en cigaret.

15. EXT. BY - MORGEN

ARTURO går målrettet gennem byens morgentravle gader. Det er
tidligt forår og blomster og træer er ved at springe ud.

16. EXT. ARTUROS KONTORBYGNING - MORGEN

ARTURO går ind i en kontorbygning.

17. INT. FOYER/ARTUROS KONTORBYGNING - MORGEN

ARTURO går gennem forhallen hen til elevatoren.

18. INT. ARTUROS ETAGE - MORGEN

ARTURO træder ud af elevatoren. En kvinde sidder ved et stort
skrivebord. Han går hen til hende.

ARTURO:
God morgen, mit navn er Arturo
Pimenta, der skulle stå et kontor
klar til mig.

MARIANA:
Det gør der også.
(Rejser sig og giver ham hånden)
Velkommen hr. Pimenta, mit navn er
MARIANA COSTA, jeg er Deres
sekretær.

MARIANA tager en mappe, der ligger i en bakke på bordet.

MARIANA:
Nu skal jeg følge Dem derhen.

18. INT. GANGE/ARTUROS ETAGE - MORGEN

MARIANA
(mens de går):
Vi har lige købt denne bygning, så
De er den eneste på etagen - udover
mig, selvfølgelig.

De når ARTUROS kontor, der som det eneste står navn ud for.

MARIANA:
Så er vi her.
(rækker ham mappen).
De har en dags tid til at rette
hvert manuskript, men tager det
lidt længere, gør det heller ikke
noget. Bare læg mappen i udbakken
på mit bord.

ARTURO nikker til hende.

MARIANA:
Er De kendt her i byen?

ARTURO:
Nej.

MARIANA:
Nå, men hvis De skal ud til
frokost, ligger der en lille
restaurant nede på hjørnet, som jeg
kan anbefale. God arbejdslyst.

ARTURO:
Tak.

MARIANA går ned af gangen.

19. INT. ARTUROS KONTOR - MORGEN

ARTURO træder ind på sit kontor. Han hænger hat og jakke på en
knage og går hen og sætter sig ved skrivebordet og åbner mappen.
Han går i gang med at rette dagens manuskript. Hans stemme som
voice-over begynder at læse de følgende historier op.

"Dagen efter vågnede hr.
Roberto som sædvanlig klokken otte.
Samtidig med at han vågnede, tænkte
han på aftenen i går; han huskede
det hele - og fortrak ansigtet... I

det samme øjeblik han vågnede,
tænkte han på aftenen i går....

20. EXT. BY – EFTERMIDDAG

ARTURO på gaden.

"... Da Reno red ind på
Howletts ranch var det allerede for
sent -Prescott og Sheppard er
døde, sagde Howlett, dusørjægerne
har allerede været her..."

21. INT. STRAVAGANZA – AFTEN

ARTURO spiser aftensmad. Det er ikke en travl aften. Enkelte folk
sidder i baren og snakker.

"...Monsieur, vi er på vej ind
i legendernes land, hviskede en
matros, De vil ikke tro Deres egne
øjne..."

22. INT. ARTUROS KONTOR – MIDDAG

ARTURO sidder bøjet over et manuskript.

"...Esmaralda blev kastet i
kachotten mens hun ventede på at
blive hængt i galgen... Hun følte
ikke mere... Hun kunne ikke huske
mere... Hun tænkte ikke mere... Hun
var knust..."

23. EXT. PARKEN – EFTERMIDDAG

ARTURO sidder på en bæk i parken og kigger udover plænerne.
Enkelte par promenerer, nogle børn leger, mens deres forældre ser
på.

"...Kristoffer bestiger
isvolden. Han ser sig tilbage og
med en krop, der er ét med kulden
og kun skabt af viljestyrke tager
han endnu et skridt fremad..."

24. INT. ARTUROS VÆRELSE - AFTEN

ARTURO ligger på sin seng og ryger en smøg.

"... Atter langede jeg ud med pistolen - hev den til mig igen, så løbet kom fri af den bløde hindring, der havde fanget den, og så trykkede jeg på aftrækkeren. Braget af skuddet. Mingos stemme i mit øre, underlig saglig. "Satans! Den fik mig..."

25. INT. ARTUROS KONTOR - FORMIDDAG

ARTURO sidder i sin stol med hænderne foldet bag nakken og kigger ud af vinduet.

"...Lad os nu hellere fiske lidt... Du er sikkert ligeså sulten som jeg er... "

26. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - EFTERMIDDAG

ARTURO kommer ind ad døren og begynder at gå op ad trappen. Da han er forsvundet ud af billedet, kommer MIGUEL ud fra FRU DE SILVAS stue. Han tager afsked med hende. Hun virker en anelse nervøs.

"Ah, der er bid, det må være en stor en... Det må en være stor krabat..."

Voice-over slutter.

27. INT. RÅDHUSET - FORMIDDAG

MIGUEL står ved receptionen.

MIGUEL:

Jeg skal tale med Vasco de Silvas tidligere sekretær.

ANSAT:

Ana Camilo? Hun arbejder her ikke længere, men vi må have hendes nye arbejdsadresse et eller andet sted... Vent lige et øjeblik.

ANSAT går og MIGUEL står tilbage. ANSAT kommer tilbage med et stykke papir i hånden.

ANSAT:
Her, jeg skrev den ned til Dem.

Ansatt rækker papiret til MIGUEL.

28. INT. ANAS KONTORBYGNING- MIDDAG

ANA og MIGUEL står ved receptionsskranken.

MIGUEL:
Jamen, har De så slet ikke mødt
DANIEL DE SILVA?

ANA:
Jo, det har jeg, men det er længe
siden.

MIGUEL:
Hvordan tog Vasco de Silva det, da
han blev syg?

ANA:
Jeg tror, det gik ham mere på, end
han gav udtryk for.

MIGUEL:
Talte De med ham om det?

ANA:
Vi diskuterede det aldrig, men de
dage, hvor det gik ham meget på,
kunne han ikke lade være med at
nævne det.

MIGUEL
(som om hans spørgsmål ikke fører nogen vegne):
Hmm.

29. INT. BIBLIOTEKET

MIGUEL studerer mikrofilm af gamle aviser.

Første avis:

Overskrift: Lokalpolitiker dræbt ved trafikulykke.

Underoverskrift: Tre biler stødte tidligt i morges sammen i Livrokrydset. De to udbrændte fuldstændigt, mens den tredje stak af. Ulykken kostede to mennesker livet. Det lykkedes politiet at identificere det ene af de forkullede lig som den kendte lokalpolitiker Vasco de Silva. Dette skete med hjælp fra Vasco de Silvas egen kone, fru de Silva, der genkendte en signetring, han altid bar...

Anden avis:

Overskrift: Ulykkesoffer identificeret.

Underoverskrift: Det indtil nu ukendte offer ved den voldsomme ulykke, som kostede Vasco de Silva livet, er blevet identificeret som José Martinez, en småkriminell. Politiet gør det klart, at der ingen forbindelse er mellem José Martinez og Vasco de Silva. Politiet leder stadig efter den tredje bil, som menes at have forårsaget ulykken...

Tredie avis:

Overskrift: Politiet opgiver at finde den tredje bil - "Spritbilisten"

30. INT. POLITISTATIONEN - FORMIDDAG

MIGUEL sidder og læser politirapporten omkring ulykken hvorved fru de Silvas mand døde. Der er navne på og billeder af de omkomne fra ulykken, billeder fra ulykkesstedet, samt et billede af José Martinez fra forbryderarkivet. En betjent står lænet op ad rækværket med en kop kaffe i hånden.

BETJENT:

Du må hellere huske alle de blodige detaljer...

MIGUEL kigger op fra rapporten.

MIGUEL

(fraværende):

Hvad?

BETJENT:

Jeg siger du må hellere huske alle de blodige detaljer... Til den der bog... Det er det eneste folk gider læse om... Hver gang der er sket en ulykke er journalisterne altid helt vilde for at få alle detaljerne.

MIGUEL:
Ja... Øh... Haha...

31. INT. JOSÉ MARTINEZ' ENKES KØKKEN - EFTERMIDDAG

MIGUEL sidder og kigger på gamle familiebilleder. JOSÉ MARTINEZ' ENKE står og ælter dej, mens hun fortæller om José Martinez.

JOSÉ MARTINEZ' ENKE:
... Han var ikke en dårlig mand,
han fik bare aldrig rigtig styr på
sit liv. Nogen gange kan jeg ikke
lade være med at tænke, at det hele
kunne være gået anderledes, hvis
bare han havde passet bedre på sig
selv.

MIGUEL
(hører kun efter med et halvt øre da han er koncentreret om
billederne - Han ser et billede af José Martinez og en mand i
rullestol [Santiago Ortega]):
Bærer De nag?

JOSÉ MARTINEZ' ENKE:
Hvad mener De?

MIGUEL:
Jah, øh, til Vasco de Silva?

JOSÉ MARTINEZ' ENKE:
Hvorfor dog det - han var jo ikke
mere skyld i det end min José. Hvis
de havde fundet ham fra den tredje
bil... Men det er også ligegyldigt.
Den slags ting sker - der er masser
af fjolser, der kører fulde
rundt... Så kan det jo være lige
meget hvor meget man passer på...

32. INT. MIGUELS KONTOR - AFTEN

MIGUEL er i færd med at afslutte et brev. Han samler nogen løse
papirer og putter dem i en mappe, som han lægger i en hængemappe i
arkivskabet.

33. EXT. BY - MORGEN

MIGUEL sætter sig ind i sin bil.

34. EXT. BANEGÅRDEN - MORGEN

ARTURO stiger ind i en sporvogn. I baggrunden ser man MIGUEL putte et brev i en postkasse.

35. INT. SPORVOGN - MORGEN

Den sporvogn som ARTURO er med havarerer. Ved ulykken kastes ANA, som står foran ARTURO, bagud, således at han griber hende halvt bagfra, halvt fra siden. Hun hviler et (langt) øjeblik i hans arme, mens det går op for hende hvad der er sket. Så vender hun sig halvt, stadig i hans arme og kigger op på ham. Det virker på hende som om alt omkring dem forsvinder. ARTURO bryder magien da han taler til hende.

ARTURO:
Kom De noget til?

ANA:
Nej, det tror ikke...

ARTURO:
Nu skal jeg hjælpe Dem ud på gaden.

Han holder hendes hånd og går forrest, som han hjælper hende ud af sporvognen og ned på gaden. Det vrimler med mennesker, der er standset op for at kigge, bilister der dytter og enkelte chokerede passagerer, der sidder rundt omkring og sunder sig. ARTURO og ANA står et øjeblik uden at tale. ARTURO står og børster lidt støv af sig, hun står og kigger på ham.

ARTURO:
Er de sikker på, at De ikke kom til skade?

ANA:
Ja, jeg har det fint.

ARTURO:
Så må De have mig undskyldt - jeg skal på arbejde.

Han begynder at gå ned af gaden, hun står tilbage og kigger efter ham.

36. INT. ARTUROS KONTOR - EFTERMIDDAG

ARTURO har netop taget sin jakke på og står med sin hat i hånden. Han kigger rundt i lokalet, og opdager, at potteplanterne og gardinerne mangler.

37. INT. ARTUROS ETAGE - EFTERMIDDAG

ARTURO går forbi sekretærens bord på vej ud og standser op.

ARTURO:
Ved De hvorfor gardinerne og
potteplanterne er blevet fjernet
fra mit kontor?

MARIANA:
Øh, jeg ved det faktisk ikke
rigtigt - jeg tror nok de skulle
bruge dem i en anden afdeling, Men
De får sikkert snart nogle nye.

ARTURO:
Kunne de ikke bare have købt nogle
nye med det samme?

MARIANA:
Joe, det skulle man da tro men -
jeg ved det ikke.

ARTURO:
Skidt med det - vi ses i morgen

MARIANA:
Ja, hav en god aften.

38. EXT. BY - EFTERMIDDAG

ARTURO møder tilfældigt ANA. Hun er sammen med nogle veninder.

ANA:
Goddag.

ARTURO:
Goddag.

ANA
(vender sig til veninderne):
Det er ham fra sporvognen - min
redningsmand

ANA smiler.

ARTURO smiler tilbage på en "så-voldsomt-var-det-vist-heller-
ikke"-agtig måde.

Alle kvinderne smiler til ham.

ANA:
Hvad hedder De?

ARTURO:
Arturo Pimenta - hvad hedder De?

Veninderne sender hinanden små sigende blikke.

ANA:
Jeg hedder Ana Camilo

Der opstår en kort pause hvor ANA samler mod.

ANA:
Jeg er glad for, at jeg mødte Dem igen.

ARTURO smiler til hende

ANA:
Hvad skal De lave fredag aften?

ARTURO:
Ikke noget.

ANA:
Jeg er inviteret til en fest - det ville være hyggeligt hvis De tog med.

ARTURO:
Jo tak, det vil jeg gerne.

ANA smiler

39. INT. GANG 1. SAL/PENSIONATET OG ARTUROS VÆRELSE - AFTEN

ARTURO kommer op af trappen og ser FELIPE stå og pille ved døren ind til hans værelse.

FELIPE:
Jeg skulle bare lige tjekke om den var ordentligt låst, man kan jo aldrig være helt sikker.

FELIPE spærrer halvvejs for ARTURO.

FELIPE
(Med lavmælt, alvorlig stemme):
Der er tyve og forbrydere overalt.
Selv her i huset.

(peger ned mod fru de Silvas
lejlighed).

ARTURO:
Må jeg komme ind på mit værelse?

FELIPE:
Jah, mmm, selvfølgelig må De det,
det er Deres værelse.
(mens ARTURO låser døren op)
Det skulle have været mit, men nu
er det Deres.

ARTURO åbner døren og træder ind. FELIPE står i døråbningen og
stirrer indtrængende på ham.

FELIPE:
Det er egentlig uhyggeligt så meget
De ligner mig, dengang jeg flyttede
ind her...

ARTURO kigger over på ham mens han tænder en cigaret.

FELIPE:
De retter manuskripter ikke?

ARTURO tager jakken af og cigaretten ud af munden.

ARTURO:
Ja?

FELIPE:
...Jeg er forfatter.

ARTURO kigger afventende på FELIPE, som venter på at det skal gå
op for ARTURO hvad han mener.

ARTURO
(mildt ironisk):
Og så ligner vi hinanden...

FELIPE:
Den gang jeg kom her til havde jeg
penge og jeg var meget talentfuld.
Hun tog det hele fra mig... og jeg
er sikker på at jeg kunne være
blevet til noget stort. Penge,
talent... Pfffff!!!

FELIPE puster på sine samlede fingre og spreder dem som var hans talent og penge blevet til støv, som var blevet spredt for alle vinde. FELIPE kigger på ARTURO med en advarende højtidelig mine.

FELIPE
(med et sæt):
...Men jeg skriver stadig!

ARTURO
(neutralt):
Det var da godt.

FELIPE
(med et halv-snedigt smil):
Ja, ja... Hun gør hvad hun kan for
få mig ned med nakken... Men mig
slipper hun ikke af med. Jeg skal
ikke ende med at sidde og kukkelure
ligesom hendes skøre søn... Det er
det jeg mener, De skal passe på,
ellers ender det galt!

ARTURO
(neutralt):
Det går nok.

FELIPE:
Det går nok! Det er der ikke noget
der hedder her. Man må kæmpe med
alt hvad man har.
(med stolthed i stemmen)
...men jeg har sat et par ting i
gang.

ARTURO sætter sig på sengen og begynder at snøre sin sko op.

ARTURO:
Jeg tror jeg holder mig udenfor det
her.

FELIPE
(overrasket over ARTUROS nonchalance):
Det kan man ikke! De bliver nødt
til at vælge, man kan ikke bare...

FELIPE standser og stirrer ARTURO som om der er gået noget op for ham.

FELIPE
(fortsætter)
De er måske på hendes side...
(mens han tænker over konsekvenserne)

Godt.

FELIPE går og man hører ham lukke døren til sit værelse.

40. INT. MIGUELS KONTOR - FORMIDDAG

MIGUEL står med en konvolut i hånden. Han åbner den, tager brevet ud og begynder at læse det, mens han drikker kaffe.

Voice-over med MIGUELS stemme begynder.

Til Miguel Carvalho.

Sagen er ikke slut! Jeg er vred og skuffet over, at De kan være så skodesløs med andre menneskers liv og skæbne. Har De kun gjort alt dette for penge? De vil blive betalt, når jeg synes, at sagen er slut - men til den tid vil De til gengæld blive rigt belønnet. De må i sandhed være en amatør, når De ikke lægger mærke til alle de ting, der forgår omkring Dem. Har De overhovedet bemærket den nye logerende på pensionatet, som helt sikkert står i ledtog med min mor?

Voice-over slutter.

41. EXT. PENSIONATET OG INT. BIL - AFTEN

ARTURO står foran pensionatet og venter. Der er liv på gaden. Folk nyder aftenen. En bil kører op foran ARTURO, ANA læner sig henover bagsædet og åbner døren for ham.

ANA:

Hej.

ARTURO:

Hej.

ARTURO stiger ind og bilen begynder at køre.

ANA:

Det er min bror, Paulo, og hans kone, Carla.

(Til PAULO og CARLA)

Det er Arturo Pimenta.

PAULO rækker hånden bagud, mens han kører.

PAULO:

Godaften

ARTURO:

Godaften.

(Til CARLA)

Godaften.

CARLA:

Godaften.

CARLA

(til ARTURO):

De må undskyldte, vi kommer lidt sent, men min mand kunne ikke komme ud af døren.

CARLA og ANA ler.

PAULO:

Årh, jeg var da klar...

CARLA:

Hvorfor skulle vi så vente på dig?

PAULO

(til ARTURO):

Det er typisk kvinder - de skal sminkes og klædes om og alt muligt - og så sætter man sig lige et øjeblik for at slappe af - og så er man pludselig for sent på den...

CARLA og ANA ler igen.

PAULO

(til ARTURO):

Kvinder...

42. INT. FESTSALEN - AFTEN

PAULO, CARLA, ANA og ARTURO går gennem en åben dobbeltdør ind til festlokalet. I baggrunden ses garderoben. Lokalet er fyldt med festklædte mennesker og der lyder en summen af stemmer. Et par, CARLOS og IRMA, får øje på dem og kommer hen.

CARLOS og IRMA

(til dem allesammen):

Godaften

De siger alle godaften og giver hinanden hånden.

ANA:

Det er Arturo Pimenta, min gæst.

CARLOS og IRMA smiler til ARTURO, som smiler tilbage.

IRMA:

Nej, hvor hyggeligt - og hvad laver De så?

ARTURO:

Jeg arbejder for et forlag.

ANA

(små-begejstret):

Nå - er De forfatter?

ARTURO:

Nej, jeg retter deres manuskripter.

PAULO

(til CARLOS):

Gør din bror ikke også det?

CARLOS:

Nej, han er trykker.

ANA

(til ARTURO):

De må undskylde, at jeg slet ikke har spurgt, hvad De laver.

(Ler)

IRMA

(listigt, med store øjne):

Hvor længe har I kendt hinanden?

ANA:

Nogle dage. Vi mødte hinanden ved en sporvognsulykke... Han reddede mig.

(Ler)

IRMA:

Gud, skete der noget alvorligt?

(Til CARLOS)

Det har jeg da slet ikke hørt om - har du, Carlos?

CARLOS:

Næh.

ARTURO:

Det var ikke noget særligt - jeg blev nødt til at gribe hende, ellers havde jeg fået hende i hovedet...

De griner alle.

PAULO:

Skal vi ikke lige have et glas, inden vi sætter os til bords?

De går hen mod bordet med punch-bowlen.

43. INT. FESTSALEN - AFTEN

Gæsterne har sat sig til bords. ARTURO sidder et stykke borte fra ANA på den modsatte side af bordet. Snakken går livligt, mens folk spiser.

EDUARDO:

Nå, hr. Pimenta, har De så fundet et sted at bo?

ARTURO:

Ja, det var arrangeret på forhånd.
(Tørre sine mundvige med sin serviet)
Mit firma har lejet et værelse til mig.

EDUARDO:

Er det Thurs Pensionat?

ARTURO:

Nej, det er privat - det er hos en dame, der hedder fru de Silva.

EDUARDO:

Nå, ja hun har da også plads nok.

EDUARDO tager en stor mundfuld mad.

CLOTHILDE:

Så har De vel hørt den forfærdelige historie om hendes mand? Han blev dræbt ved en ulykke...

ARTURO:

Ja, hun har fortalt om det.

EDUARDO:
Han var en knaldgod politiker. Han
var sgu en stor hjælp for os
butiksejere, det var han.

CLOTHILDE
(til ARTURO):
Ja, men synes De ikke, det er
uhyggeligt med sådan nogen ulykker
– det kunne jo ske for én selv...
Jeg bliver nogen gange så bange for
trafikken og alt det... De kører jo
så stærkt, bilerne, efterhånden...

EDUARDO:
Ja, og snart kan de køre endnu
stærkere. Det hedder fremskridt.
Skål for det!

EDUARDO hæver sit glas. CLOTHILDE kigger lidt underligt på
EDUARDO. Hverken ARTURO eller CLOTHILDE hæver deres glas, EDUARDO
tømmer sit i én slurk. EDUARDO bemærker CLOTHILDES reaktion.

EDUARDO:
Jeg har selv været ude for en
ulykke...

CLOTHILDE:
Der kan De se, det bliver værre dag
for dag...

EDUARDO:
Sludder og vrøvl – der skete da
ikke noget med mig.

CLOTHILDE:
Så var det måske ikke en rigtig
ulykke?

EDUARDO:
Åhr, jeg kørte galt med 100
kilometer i timen – lige ind i en
lygtepæl – bilen
(gør en bevægelse med sin hånd)
totalsmadret... Lygtepælen røg
gennem ruden, så tæt på mit hoved
(illustrerer med sine fingre)
– den snuppede lige gløden på min
cigaret...

CLOTHILDE:
Kom De noget til?

EDUARDO:

Niks, ikke det mindste. Jeg gik lige over på den anden side af gaden og købte mig en ny bil og så kørte jeg hjem... Se, det er sgu at følge med fremskridtet.

CLOTHILDE:

Det lyder da forfærdeligt.

EDUARDO:

Det rørte mig ikke. Forsikringen fik jo lov til at hoste op.

ARTURO:

Blev De ikke rystet?

EDUARDO:

Jeg blev da ikke bange...

ANA sidder uden for hørevidde. Hun kigger med et lille smil over på ARTURO.

ARTURO:

Det er heller ikke det, jeg mener. Stoppede De ikke op og tænkte over, hvad De egentlig vil med Deres liv?

EDUARDO

(overrumplet over ARTUROS spørgsmål):
Hvad jeg vil med mit liv? Jeg vil det samme som alle andre...

ARTURO:

De kunne være blevet dræbt, men De overlevede – tænkte De ikke på, om der var noget i Deres liv, De kunne gøre anderledes?

EDUARDO:

Som hvad?

ARTURO

(trækker på skuldrene):
Ryge færre cigaretter, drikke mindre kaffe – hvad ved jeg – køre langsommere...

(Smiler)

EDUARDO:

Jeg har ingen laster.

(Tager en bid mad og klapper sig på maven)
Ha-ha-ha.

44. INT. TILSTØDENDE FESTLOKALE - AFTEN

Middagen er ovre. Nogen gæster sidder tilbage ved bordene og snakker, andre sidder i det tilstødende lokale og drikker kaffe med avec. Enkelte par danser på det interimistiske dansegulv til dæmpet musik.

ARTURO sidder i en lænestol og ryger, da ANA sætter sig hos ham.

ANA:

Jeg håber ikke, De synes, det var
for kedeligt under middagen.

(Hun tager en cigaret og ARTURO læner sig frem og tænder den.)

Tak - men Clothilde plejer nu
ellers at være meget underholdende.

ARTURO:

Jae...

ANA:

Det er faktisk første gang jeg har
set hende, siden jeg kom hjem. Men
hun ligner sig selv. Hun er næsten
lige så pjattet som da vi var små.
I skolen fik hun mig altid til at
grine så meget, at vi næsten blev
sendt op på rektors kontor...

ARTURO smiler afventende til hende.

ANA

(ler):

Mine gamle barndomsminder
interesserede Dem vist ikke så
meget...

ARTURO:

Har De været ude at rejse?

ANA:

Ja, jeg er næsten lige kommet
tilbage. Jeg boede et års tid i
Maxell, men det ikke rigtig noget
for mig... Det var rart at komme
lidt væk, men det er også godt at
være tilbage.

ARTURO smiler.

ANA:
De er ikke her fra byen, vel?

ARTURO:
Nej.

ANA:
Jeg tænkte det nok. Der er et eller
andet over Dem. Hvad vil De så her?
(Ler)

ARTURO:
Jeg er her på grund af mit arbejde.

ANA:
Nå, ja, det tænkte jeg også på - er
det ikke spændende at arbejde for
et forlag?

ARTURO:
Næ, egentlig ikke, for det meste
sidder jeg bare og flytter kommaer.

ANA
(ler):
De lyder ikke begejstret...

ARTURO
(trækker på skuldrene):
Det er et arbejde som alt andet.

ANA:
Hvorfor kom De så hertil, hvis det
bare er et arbejde som alt andet?

ARTURO:
Det var dem, der tilbød de bedste
betingelser.

ANA:
Og det er altså den eneste grund
til, De kom?

ARTURO:
Det er nok for mig.

ANA:
Hvad med Deres familie og venner?

ARTURO:
De forstår mig.

ANA:
Jamen, savner De dem ikke?

ARTURO sidder et øjeblik.

ARTURO:
Nej.

ANA:
De må have et let liv.

ARTURO
(smiler):
Jeg har gjort det let.

ANA:
Så må De hjælpe mig med mit en af dagene.

De ler begge.

ARTURO:
Hvad laver De?

ANA:
Jeg er receptionist.

ARTURO:
Er De glad for det?

ANA:
Det er ikke mit drømmejob, men det er udmærket.

En mand, der har skænket cognac til sine medgæster, passerer dem med flasken i hånden og standser.

FESTGÆST:
Vil I have et glas?

ANA og ARTURO:
Jo, tak.

FESTGÆST skænker op og går.

ANA:
Kan De lide byen?

ARTURO:
Ja, den er smuk.

ANA:
Kan De så også lide at bo her?

ARTURO:
Ja, det kan jeg. Jeg synes, den har
mange af de ting, en by skal have -
den er levende og rolig på samme
tid.

ANA
(smiler):
Det var noget af det jeg savnede,
da jeg var væk.

De tager en slurk cognac.

ARTURO:
Hvorfor tog De ud at rejse?

ANA:
Det var noget jeg havde drømt om
længe, men da jeg kom til Maxell
kunne jeg bare mærke, at det ikke
var mig.

ARTURO:
Men De blev der alligevel et år?

ANA:
Jeg skulle lige sluge min stolthed
i mig...
(Ler)

ARTURO smiler til hende.

PAULO og CARLA kommer småsnakkende og smågrinende hen til dem.

PAULO:
Vi skal hjemad - vil I med nu?

ANA:
Ja, det vil vi godt.

ANA kigger hen på ARTURO, der nikker.

ARTURO:
Jo, tak.

ARTURO og ANA rejser sig, de begynder alle fire at gå mod udgangen
og siger farvel til forskellige folk på vejen.

45. INT. FRU DE SILVAS STUE - FORMIDDAG

MIGUEL sidder på sofaen med FRU DE SILVA overfor i en lænestol.

MIGUEL:

Det giver os nogle helt nye
muligheder det her - ikke kun for
mig som forfatter, men også for
dem. De er jo den person der
har været tættest på hans liv og
karriere. De er kvinden bag den
store mand - tænk på alle de
spændende historier de kan
fortælle...

FRU DE SILVA

(i tvivl om projektets overskuelighed):
... En hel bog...

MIGUEL

(inderligt):

Ja! En hel bog bare om deres
mand... der sidder så mange folk
derude, der vil elske at kunne
komme om til mennesket bag
politikeren. Min forlægger tror
virkelig på det projekt her. Folk
vil læse om mennesker af kød og
blod.

FRU DE SILVA

(tænder på ideen):

ja han var et menneske af kød og
blod, det var han.

MIGUEL:

Men hvis det skal blive til noget,
så kræver det at vi er fuldstændig
ærlige overfor hinanden.

MIGUEL stopper et øjeblik og kigger hende i øjnene.

MIGUEL:

...Men det er de jo også.

FRU DE SILVA

(med stolt overbevisning):

Ja, selvfølgelig:

MIGUEL:

Så jeg kan regne med dem?

FRU DE SILVA:

Ja - jo, ja, jeg tror der mange folk, der vil have godt af at læse om hvordan ærlige mennesker lever deres liv.

MIGUEL

(smiler forlorent):

Det tænkte jeg nok De ville sige, og det var også derfor jeg fik det lidt underligt da jeg havde snakket med Ana Camilo - hun var deres mands sekretær, jeg ved ikke om De kan huske hende?

FRU DE SILVA:

Jo, det kan jeg godt.

MIGUEL

(lader som om det han skal til at sige piner ham):
Hun var temmelig sikker på, at der var noget mystisk omkring Deres mands død...

FRU DE SILVA

(rystet):

Hvad... Hvad mente hun?

MIGUEL:

Der var ikke noget helt konkret, hun syntes bare han opførte sig lidt underligt det sidste stykke tid.

FRU DE SILVA:

Han opførte sig da ikke underligt - det kan jeg slet ikke forstå, at hun siger.

MIGUEL:

Alle folk siger jo, at han var en meget udadvendt mand, men hun sagde, at han sådan nærmest lukkede i til sidst.

FRU DE SILVA:

Lukkede i... Der var ingen forskel, han opførte sig som han altid plejede at gøre.

MIGUEL:

Så De kan slet ikke genkende noget af alt detteher?

FRU DE SILVA:

Nej, jeg ved ikke, hvad det er De vil have jeg skal genkende.

MIGUEL:

Det ved jeg heller ikke. Jeg prøver bare at få fjernet alle de spekulationer, som folk vil gøre sig, når de læser om Deres mand. Jeg ved godt, at vi har talt om det før, men det er så utroligt vigtigt at vi får fortalt tingene som de skete - specielt når det kommer til ulykken.

FRU DE SILVA:

Jeg kan ikke forstå vi skal snakke så meget om den ulykke - der var jo ikke noget. Og jeg bryder mig heller ikke om at tale om det.

MIGUEL:

Hvorfor ikke?

FRU DE SILVA:

Det gør jo ondt.

MIGUEL:

Jeg ved det, og jeg er ked af at skulle spørge Dem om detteher, men... kunne han have taget sit eget liv?

FRU DE SILVA

(oprørt):

Nej, selvfølgelig kunne han ikke det! Hvordan kan De overhovedet spørge om den slags? Så blev han da snarere myrdet!

MIGUEL

(med store øjne):

Tror De det?

FRU DE SILVA:

Vil De måske ikke kalde det mord, når et uskyldigt menneske mister livet på den måde?

FRU DE SILVA begynder at græde stille med hånden for øjnene.
MIGUEL iagttager hende uden at foretage sig noget.

MIGUEL:
Hvordan havde I det i familien på
det tidspunkt?

FRU DE SILVA tørrer sine øjne og snøfter lidt

FRU DE SILVA
(stille):
Vi havde det godt. Vi har altid
haft det godt.

MIGUEL:
Hvad skete der, da Jeres søn blev
syg - hvad gjorde I?

FRU DE SILVA:
Jeg troede, vi var enige om, at han
ikke skulle blandes ind i detteher?

MIGUEL:
Det er jo ikke kun et kapitel
længere - det er en hel bog.

FRU DE SILVA:
Det er ligemeget, han skal altså
ikke være med.

MIGUEL:
Hvorfor ikke?

FRU DE SILVA:
Der er ingen, der skal tro, at vi
var hjerteløse overfor vores søn.
Vi behandlede ham så godt som man
nu kan behandle et sygt menneske,
der hverken kan eller vil hjælpes.
Vi gjorde alt, hvad vi kunne.

MIGUEL:
Jamen, hvorfor skulle folk så
tro...

FRU DE SILVA
(afbryder ham):
Det er ikke alle, der kan forstå,
at man ikke kan tage sig af sit
eget barn. Men det kunne vi bare
ikke.

MIGUEL:

Men var det ikke først efter Deres mands død, at Deres søn blev så syg at han måtte indlægges?

FRU DE SILVA:

Jo, men... Så kunne jeg jo også endnu mindre tage mig af ham.

46. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - FORMIDDAG

Man ser FELIPE stå uden for døren og lytte. Det er tydeligt, at han fryder sig.

47. INT. FRU DE SILVAS STUE - FORMIDDAG

FRU DE SILVA

(fortsat):

Vi har haft det så hårdt, så jeg tror næsten ikke, De kan forstå det. Vores liv kunne have været så meget bedre, hvis ikke vores søn havde været syg.

MIGUEL:

Hvordan kom hans sygdom egentlig til udtryk?

FRU DE SILVA:

Det vil jeg simpelthen ikke snakke om. Det har ikke noget med hverken mig eller min stakkels mand at gøre. Det er slet ikke de her ting bogen skal handle om.

FRU DE SILVA sidder sammenknudret af vrede uden sige mere.

MIGUEL:

Lad os stoppe for i dag.

FRU DE SILVA:

Ja, der er nok bedst.

FRU DE SILVA rejser sig og retter på sit hår. MIGUEL rejser sig også.

48. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - FORMIDDAG

FELIPE kan høre, at samtalen er ved at slutte og rejser sig hurtigt og begynder at gå op ad trappen. Da han ser, at det kun er

MIGUEL, der kommer ud af stuen, vender han om og lader somom han er på vej ned ad trappen.

MIGUEL:
Goddag.

FELIPE:
Goddag.

MIGUEL:
Ved De, om hr. Pimenta er hjemme?

FELIPE:
Det er han ikke.

MIGUEL:
Jamen, så farvel igen.

FELIPE:
Farvel

MIGUEL begynder at gå.

FELIPE:
Er De stadig ved at skrive den der bog?

MIGUEL vender sig om.

MIGUEL:
Ja.

FELIPE:
Er De nået langt?

MIGUEL:
Nej, egentlig ikke.

FELIPE:
Hvis De har brug for noget hjælp, så skal De bare sige til.

MIGUEL:
Hvad tænker De på?

FELIPE:
Jeg er jo også forfatter...

MIGUEL:
Nåja, nej, jeg kan bedst lide at arbejde alene - lige nu er det også bare research...

FELIPE:
Fortæller hun så noget, De kan
bruge?

MIGUEL
(smiler somom hans svar er indlysende):
Ja, det gør hun da - hun var trods
alt også gift med manden...

FELIPE:
Ja, selvfølgelig, men hun er jo
ikke altid lige glad for at tale om
gamle dage.

MIGUEL:
Nej, men vi har vel allesammen
nogen ting, vi holder for os selv.

FELIPE:
Ja, men det er jo også det, der er
interessant at læse om.
(Holder en kort pause)
Hvad skulle De egentlig snakke med
hr. Pimenta om?

MIGUEL:
Ikke noget særligt...

FELIPE:
Ham får De heller ikke noget
særligt ud af, han er ikke så
snakkesalig, men han har vel sine
grunde.

FELIPE smiler indforstået.

MIGUEL:
Hvad mener De?

FELIPE:
Ah, det ved jeg heller ikke noget
om, han snakker mest med hende...
Jeg ved ikke, jeg synes, det er
sådan lidt underligt at han
pludselig kommer, nu her hvor De
går og stiller spørgsmål om hendes
afdøde mand...

MIGUEL:
Hvad er der underligt ved det?

FELIPE:

Det er bare som om, det er blevet
lidt hemmelighedsfuldt her i
huset... Det minder lidt om dengang
hendes mand døde...

MIGUEL:

Hvad er det, De tror, de går rundt
og gemmer på?

FELIPE

(Somom han er ligeglad med, *hvad* ARTURO og FRU DE SILVA har gang
i, han ved bare, at de har gang i *et eller andet*):
Det ved jeg ikke.

MIGUEL:

Ja, men hvad har hr. Pimenta med
det hele og gøre - han er jo først
lige kommet til byen.

FELIPE:

Det var Dem, der ville tale med
ham.

MIGUEL:

Ja... Jamen, jeg vil gå nu. Farvel.

FELIPE:

Farvel.

MIGUEL går og FELIPE står tilbage.

49. INT. BAGLOKALE/ANAS KONTORBYGNING - MIDDAG

ANA sidder og taler i telefon.

ANA

(i telefonen):

Hør, vi har ingen som helst
indflydelse på deres kundepolitik.
Detteher er administrationen. Hvis
De har noget at klage over, så må
De vente til De kan komme igennem.
Det eneste jeg kan gøre er at
stille Dem om...Ja... Men, hvis der
er optaget, så er der optaget...

Der kommer en kollega ind og venter på at ANA skal gøre sin
samtale færdig. ANA ryster opgivende på hovedet, mens hun kigger
på sin kollega.

ANA:
Jeg beklager, men De må prøve igen senere...Farvel.

ANA lægger på og vender sig mod sin kollega.

ANA:
Ah, jeg bliver vanvittig af alle de folk, der skal have fat i Plexico Invest. Jeg går op og siger til dem, at nu må de se og få styr på det...

KOLLEGA
(smiler):
Ham forfatteren står derude, han vil gerne tale med dig.

ANA:
Okay.

50. INT. FOYER/ANAS KONTORBYGNING - MIDDAG

ANA kommer ud til receptionen hvor MIGUEL står og venter.

ANA
(mens hun slår en klap i disken op og går ud):
Jeg har lidt travlt, så hvis De vil tale med mig, må De lige følge med ovenpå.

MIGUEL
(mens han følger efter hende over til elevatoren):
Det er bare et par hurtige spørgsmål.

De venter ved elevatoren.

MIGUEL:
Jeg ville høre, om De kunne beskrive Vasco de Silvas generelle sindstilstand.

ANA:
Den har vel været ret konstant de sidste mange år...

MIGUEL:
Hæ-hæ, det jeg tænkte på var, om han var et ligevægtigt menneske.

Elevatoren kommer.

ANA

(mens de træder ind og hun trykker på knappen):

Han var vel som de fleste andre mennesker, nogen gode og nogen dårlige dage. Selvfølgelig var han mere stresset end de fleste, men han var ikke uligevægtig.

(Lettere ironisk)

Har De da opdaget noget nyt og spændende?

MIGUEL:

Næh, tvært i mod.

ANA:

Hvorfor spørger De så sådan?

MIGUEL:

Jeg tænkte egentlig på, om De tror, at han kunne have været offer for en forbrydelse?

ANA:

Er der da noget der tyder på det?

MIGUEL:

Næh...

ANA:

Hvem er det egentlig, der skal læse denne her bog?

Elevatoren standser.

51. INT. GANG/ANAS KONTORBYGNING - MIDDAG

ANA og MIGUEL går ud af elevatoren

MIGUEL:

Ah, der er da mange, der er interesserede i historisk politik...

ANA

(overbærende):

Det ved De sikkert bedre end jeg.

De standser foran en dør.

ANA:
Nu må De have mig undskyldt, men
jeg skal også passe mit arbejde.

MIGUEL:
Selvfølgelig, tak for Deres tid.

ANA smiler og går ind uden at sige noget. MIGUEL vender sig og går tilbage mod elevatoren.

52. INT. ARTUROS ETAGE - MORGEN

ARTURO ankommer til kontoret. MARIANAS bord er væk. I stedet står en lille pult med ind- og udbakkerne. ARTURO kigger et øjeblik forundret, tager så mappen og går mod sit kontor.

53. EXT. BOGHANDEL OVERFOR ARTUROS KONTORBYGNING - EFTERMIDDAG

MIGUEL bladrer ukoncentreret i nogen bøger, mens han holder øje med hovedindgangen til ARTUROS kontorbygning. ANA kommer ud af butikken, får øje på MIGUEL og klapper ham på skulderen.

ANA:
Goddag, HR. MIGUEL.

MIGUEL
(lettere overrasket):
Goddag, ANA.

ANA:
Har De fundet noget spændende?

MIGUEL:
Øh, næh, jeg kiggede efter noget,
men de havde det ikke. Nå, jeg skal
videre. Kan De have det godt.

ANA:
Tak, i lige måde.

MIGUEL går rundt om hjørnet, standser og ser ANA gå over til ARTUROS arbejde. Hun stiller sig op og venter, og et øjeblik efter kommer ARTURO ud. MIGUEL bliver overrasket over at se at de kender hinanden.

54. EXT. ARTUROS KONTORBYGNING - EFTERMIDDAG

ANA:
Hej, ARTURO.

ARTURO:
Hej - hvad laver De her?

ANA:
Jeg var på vej fra arbejde. Må jeg
følges med Dem?

ARTURO:
Selvfølgelig.

ANA:
Det er dejligt med forårssolen.
(Smiler fordi hun nyder vejret og er glad for at have mødt ARTURO.
Kigger på himmelen og så på ARTURO)
Vil De med i parken?

ARTURO:
Ja, det vil jeg gerne.

56. EXT. BY - EFTERMIDDAG

ANA og ARTURO begynder at gå, mens de taler. MIGUEL følger efter dem på en vis afstand og kan ikke høre, hvad de siger

57. EXT. PARKEN - EFTERMIDDAG

ARTURO og ANA går ind i parken. MIGUEL stopper op og køber en avis.

58. INT. PARKEN - EFTERMIDDAG

MIGUEL følger efter ANA og ARTURO ind i parken og sætter sig på en bænk lidt bag dem. ARTURO og ANA sidder og snakker.

ANA:
Har De været her før?

ARTURO:
Ja, jeg går nogle gange herhen
efter arbejde.

Hun kigger på ham mens han et øjeblik nyder solen med lukkede øjne.

ANA:
Vil De savne dette sted når de
rejser?

ARTURO:
(ler)
Jeg har slet ikke tænkt på at
rejse.

ANA:
Tror De ikke De ender med at gøre
det?

ARTURO:
Hvorfor skulle jeg det?

ANA:
Hvis De kunne forlade Deres familie
og venner for at rejse hertil,
hvorfor skulle de så ikke forlade
detteher sted, på et tidspunkt - De
har et arbejde der ikke
interesserer dem og De har ikke
engang et ordentligt sted at bo,
jeg mener...

ARTURO kigger spørgende på ANA.

ANA
(ler og fortsætter):
Hahaha. Det må De undskylde, det
var ikke for at være grov, jeg kan
bare ikke forstå hvordan de kan
leve deres liv på den måde.

ARTURO:
Det tror jeg godt De kan - mener De
ikke bare, at De ikke selv kan leve
sådan? Der er en måde De kan leve
på og en måde jeg kan leve på. Alle
mennesker er indrettet forskelligt.

ANA:
Ja... Men, har De altid vidst, hvad
De ville med Deres liv?

ARTURO:
Det har jeg egentlig... Jeg har i
hvert fald altid vidst, hvordan jeg
gerne ville leve det. Så er der
selvfølgelig nogen ting, man ikke
kan ændre på - sådan er det.

ANA:
Som for eksempel arbejde?

ARTURO:

Ja.

ARTURO byder hende en cigaret.

ANA:

Tak.

ARTURO tænder for hende, tager så selv en cigaret og tænder den.
De sidder et øjeblik i tavshed.

ARTURO:

Hvad med Dem?

ANA:

Mig?

ARTURO:

Gør De hvad De vil?

ANA:

Med mit liv?

ARTURO:

Ja.

ANA:

Det ved jeg ikke... Det er en stor
ting at spørge om. Jeg prøver - jeg
er i hvert fald blevet mere
realistisk - jeg ved, hvad jeg
kan...

ARTURO:

Er det godt eller skidt?

ANA:

Det er godt - jeg har ikke lyst til
at snyde mig selv.

MIGUEL sidder og bladrer ukoncentreret i sin avis, samtidig med at
han holder øje med ANA og ARTURO, da han ved et tilfælde ser et
billede af Santiago Ortega, som han genkender fra et billede i
José Martinez' enkes hjem.
Teksten til billedet lyder: "Santiago Ortega stod i ledtog med
forbryderorganisationen del Ferro".

MIGUEL vælger at lade ARTURO og ANA passe sig selv.

59. EXT. PARKEN - EFTERMIDDAG

MIGUEL går hen til telefonboksen uden for parken og putter et par mønter i.

JORGE:

Ja, det er Jorge.

MIGUEL:

Hej Jorge, det er Miguel. Der er noget du bliver nødt til at hjælpe mig med.

JORGE:

Det kommer an på hvad.

MIGUEL:

Kender du noget til del Ferro-organisationen?

JORGE:

Hvorfor?

MIGUEL:

Ved du, hvor de holder til?

JORGE:

Det er ikke bare ét sted - det er jo ikke ligefrem fordi de har et klubhus...

MIGUEL:

Jamen, er der så ikke bare et sted, hvor de hænger ud?

JORGE:

De driver et casino ude i Moniz Real, der kan du i hvert fald finde nogen af dem.

MIGUEL:

Hvad for nogen? Jeg skal bruge et par navne.

JORGE:

Hvad skal du med dette her?

MIGUEL:

Det er bare en sag.

JORGE:

Du plejer da ikke at få sådan nogen
sager - med rigtige kriminelle...
Hahaha.

MIGUEL
(ler ironisk):

Haha.

JORGE:
Hvad er det for en sag?

MIGUEL:
Jeg ved det faktisk ikke helt
endnu. Kan du huske Vasco de Silva,
ham politikeren, der døde i en
ulykke?

JORGE:
Ja.

MIGUEL:
Hans søn tror, at hans mor, fru de
Silvas, havde en finger med i
spillet. Jeg har spurgt og spurgt,
men det eneste hun gør er at tude.
Jeg har ikke kunnet finde noget,
der tydede på, at det var rigtigt -
indtil i dag.
(Holder kunstpause)
Har du set avisen?

JORGE:
Ja.

MIGUEL:
Så du artiklen om Santiago Ortega?

JORGE:
Mmm.

MIGUEL:
Jeg tror, jeg har fundet en
forbindelse mellem José Martinez,
ham den anden fyr, der døde ved de
Silvas ulykke, og så Del Ferro.

JORGE:
Og hvad er det så for en
forbindelse?

MIGUEL

(forklarende):

Alle siger, at José Martinez bare var en lille tyveknægt, men jeg var hjemme ved hans enke, og der så jeg et billede af ham og Santiago Ortega sammen, du ved, et rigtig kammeratligt et...

JORGE:

Og?

MIGUEL:

Kan du ikke se det? Dengang Vasco de Silva og José Martinez døde, var de bare tilfældige ofre i en trafikulykke - men hvis José Martinez havde noget at gøre med Del Ferro, så er den ulykke måske slet ikke så tilfældig alligevel.

JORGE:

Så Vasco de Silvas kone får et eller andet fjols fra del Ferro til at køre Vasco de Silva og sig selv ihjel. Han må have været glad for sit job, hvad?

MIGUEL:

Der var altså en tredie bil, der stak af, så det er ikke til at vide, hvad der egentlig skete. Måske skulle José Martinez også ryddes af vejen. Jeg ved det ikke, men nu er der i hvert fald en forbindelse og det er det der tæller. Nu skal jeg bare lige have knyttet fru de Silva til del Ferro.
(Griner ad opgavens omfang)
Hahaha.

JORGE:

Held og lykke.

MIGUEL:

Kan du ikke give mig de navne nu?

JORGE:

Jo, der er et par stykker, der er værd at holde øje med. Der er Luis Marquez, han er en firskåren mand,

meget nydelig, går altid sammen med
en bodyguard...

60. EXT. PARKERINGSPLADS/CASINO - AFTEN

MIGUEL kører gennem den store port og parkerer sin bil. Der er mennesketomt på parkeringspladsen, men fyldt med biler. Han står et øjeblik og ser sig omkring, så går han op mod casinoet. Som han nærmer sig hører man musik. Han går op af trappen.

61. INT. HALL/GARDEROBE/CASINO - AFTEN

MIGUEL går gennem det første rum, portneren åbner døren.

PORTNER:

Godaften, hr.

MIGUEL nikker og går videre ind. Han går forbi garderoben.

GARDEROBEPASSEREN:

Godaften.

MIGUEL nikker endnu engang.

62. INT. ROULETTESAL/CASINO - AFTEN

MIGUEL træder ind i spillesalen. Der er mange mennesker, men man hører kun dæmpet lyden af stemmer, latter, croupierernes opråb, de spillendes spredte udbrud, jetonernes raslen og stykker af musikken fra baren. Maitre d'oren træder hen til ham.

MD:

Godaften, hr., hvad er De
interessere i - terningspil,
kortspil, roulette, eller ønsker De
at starte med en drink i baren?

MIGUEL:

En drink lyder som en god idé.

MD:

Så gerne, hr., denne vej.

63. INT. BAR/LOUNGE/CASINO - AFTEN

MD viser MIGUEL ind i baren og giver et nik til bartenderen (BT).

BT:

Hvad skulle det være?

MIGUEL:
Hvad kan De anbefale?

BT:
Det kommer an på, hvad humør De er i. Er De alene, eller er De her med et selskab, skal De spille stort eller småt?

MIGUEL:
Jeg er her alene og jeg skal spille stort.

BT:
Udmærket, så vil jeg anbefale en whisky.

MIGUEL nikker og smiler. BT vender sig om og skænker en whisky, mens MIGUEL kigger rundt i lokalet.

BT:
Deres whisky, hr.

MIGUEL
(rækker BT en seddel):
Tak.

BT:
Selv tak.

MIGUEL rejser sig fra barstolen og går ind i spillesalen.

64. INT. ROULETTESAL/CASINO - AFTEN

MIGUEL går rundt blandt bordene og standser af og til for at se, hvad der spilles. Stemningen er dæmpet. MIGUEL falder ikke helt i et med omgivelserne. Han passerer de åbne døre ind til black jack- og terningespil-salen.
Han går ned til enden af roulette-salen og op af trappen

65. INT. BAR/TAGTERASSE 1.SAL/CASINO - AFTEN

MIGUEL spankulerer gennem baren og ud på tagterrassen. Enkelte par sidder og taler dæmpet sammen. MIGUEL går hen til balustraden og kigger ud over parken. Han får øje på to mænd, som går ad stien og gennem lågen, mens de taler sammen.

66. INT BAR/LOUNGE OG EXT. TERASSE/PARK/CASINO - AFTEN

MIGUEL går ned og gennem baren ud i parken. Der sidder enkelte mennesker på terrassen, men parken er tom. Han går afslappet rundt i parken, mens han venter på det rette øjeblik, hvorpå han springer i skjul bag et træ. Han bevæger sig fra træ til træ hen til lågen. Der er imidlertid ingen, der er på udkig efter ham, så hans opførsel virker en smule overdrevet. Han tager prøvende i lågens håndtag og opdager til sin forbløffelse, at den er åben. Han åbner den forsigtigt og træder lydløst ind på den anden side af hækken.

67. EXT. BAGHUSET/PARKERINGSPLADS/PORT - AFTEN

MIGUEL stiller sig i skyggen af et træ øje holder øje med et oplyst vindue i huset. Inde i rummet er der fem mænd. (LUIS MARQUEZ og BODYGUARD, CARLITOS, HÅNDLANGER 3, HÅNDLANGER 4) En sidder bag et skrivebord (LUIS MARQUEZ), en af dem sidder i en lænestol (CARLITOS), mens de tre andre står og hænger med hver deres sjus. Manden bag skrivebordet taler i telefon, lægger røret, siger noget til en af de andre, som kommer hen og tager røret. Han taler lidt og ringer af. De snakker lidt. MIGUEL tager et detektivkamera frem og begynder at tage billeder af de enkelte personer. Mændene giver hinanden hånden og manden bag skrivebordet og to af de andre forlader rummet. Et øjeblik efter går hører MIGUEL hoveddøren gå op og de tre mænd kommer til syne på parkeringspladsen.

CARLITOS:

Pas på jer selv.

BODYGUARD:

I lige måde.

LUIS MARQUEZ:

Godnat, Carlitos.

LUIS MARQUEZ og BODYGUARD stiger ind i en bil, CARLITOS ind i en anden. De to biler kører bort. MIGUEL står med kameraet sænket og kigger alvorligt efter bilerne, som de kører ud af porten.

68. EXT. KONTORBYGNING/HUSTAG - EFTERMIDDAG

Foran en kontorbygning holder en lang række biler. Nogen chauffører står afventende ved hver deres bil og keder sig. Nogen læser aviser, andre ryger cigaretter. Folk passerer på gaden, det er en varm eftermiddag. En mand med en mappe standser foran en af chaufførerne

SÆLGER:
Undskyld, ved du hvad klokken er?

CHAUFFØR:
Nej.

SÆLGER:
Jamen, vil du så ikke købe et ur.

SÆLGER åbner sin mappe og fremviser et imponerende sortiment af armbåndsure.

CHAUFFØR:
Skrid med dig.

Sælgeren letter på hatten og går videre.

Chaufføren skodder sin cigaret med foden. En hel flok chefer fra del Ferro, der i blandt LUIS MARQUEZ, kommer ud. Cheferne tager afsked med hinanden.

CHEF 2:
Hvis der bliver mere af den slags,
så ringer du bare

CHEF 3
(mens de giver hinanden hånden):
Ja, men jeg tror, vi har fået styr
på det nu.

CHEF 2:
Ja, mon ikke.
(Klapper ham på skulderen)
Vi ses.

På et hustag overfor ligger MIGUEL med et kamera og tager billeder. Cheferne stiger ind i de forskellige biler og kører bort.

69. EXT. LUFTHAVNEN – FORMIDDAG

MIGUEL står bag en hangar med et kamera. CHEF 3 står på en landingsbane sammen med to håndlangere (HÅNDLANGER 10 og HÅNDLANGER 11). Det blæser så kraftigt på dem, at de må holde på deres hatte. I baggrunden ses en sikkerhedsvagt fra lufthavnen. Et propelfly drejer ind foran dem og standser, mens propellen stadig drejer. Døren klappes ned og en mand (CHEF 4) kom ud og går CHEF 3 i møde.

CHEF 3:
Gik turen godt?

CHEF 4
(nøgternt):
Som den plejer.

CHEF 3 gør tegn til HÅNDLANGER 10 og HÅNDLANGER 11, som løber hen og tager imod et par kasser, som kommer ud af lastrummet. De stiller dem på en bagagevogn og begynder at køre den mod hangaren.

MIGUEL tager billeder af CHEF 3 og CHEF 4.

CHEF 3 og CHEF 4 går hen til SIKKERHEDSVAGTEN og giver ham nogen penge.

CHEF 3:
Vi ses på torsdag.

SIKKERHEDSVAGT:
Selvfølgelig.

En bil kører hen til CHEF 3 og CHEF 4, de stiger ind og kører afsted.

MIGUEL sænker kameraet, læner sig op ad muren og tænder en cigaret.

70. INT. ARTUROS KONTOR - MORGEN

ARTURO åbner døren til sit kontor, der er fuldstændig mørklagt. Han famler efter kontakten, får tændt lyset og opdager, at vinduet er blevet muret til. Han sætter sig bag skrivebordet og tænder en cigaret, mens han kigger ud i rummet. Han rejser sig og går hen til det sted, hvor vinduet var. Han banker prøvende på muren og fører derefter hånden henover den et par gange. Så sætter han sig tilbage og påbegynder sit arbejde.

71. INT. MIGUELS KONTOR - TIDLIG AFTEN

MIGUEL sidder på sit kontor i færd med at skrive et brev.

Voice-over med MIGUELS stemme starter.

...Men min efterforskning har
ændret sig, og det er nødvendigt at
gå nye veje. Det har været
fuldstændig resultatløst at snakke
med Deres mor, men i det mindste
tror jeg ikke, hun fatter mistanke.

Jeg vil derfor koncentrere mig om
de forbindelser til del Ferro, som
jeg nævnte i mit sidste brev...

72. EXT. BRANDTRAPPE PÅ HUSFACADE - NAT

MIGUEL kravler op af en brandtrappe, dirker et vindue op og kravler ind.

73. INT. ARKIVRUM - NAT

MIGUEL bladrer gennem forskellige arkivmapper.

74. EXT. LAGERBYGNING - NAT

MIGUEL står ved porten til en stor lagerbygning i færd med at dirke døren op. Der er stille på havnen. Man hører bølgerne mod kajen og engang imellem en færges fjerne tuden. Det er mørkt og diset og månen lyser kun svagt.

75. INT. LAGERBYGNING/EXT. KONTOR - NAT

MIGUEL lyser rundt i den tomme hal. Han går op til kontoret og man ser ham stå bøjet over et skrivebord.

76. EXT. FANGEHUSET - NAT

MIGUEL dirker hoveddøren op. Man hører klikket fra låsen og han åbner døren.

77. INT. FANGEHUSET - NAT

Det tyst og mørkt. MIGUEL lister sig nervøst frem. Han starter med at kigge på førstesalen, men finder intet af interesse. Da det er gået op for ham, at han er alene i huset, slapper han lidt mere af. Så tager han fat på stueetagen. Han finder et spartansk indrettet rum.

Han går gennem stuen ind på kontoret, der straks fanger hans interesse. Han åbner et jalousiskab, bladrer gennem de forskellige papirer uden at finde noget, der interesserer ham. Han lukker det igen, går om bag skrivebordet og sætter sig i stolen. Han kigger rundt et øjeblik, mens han drejer i stolen. Det skinner igennem, at dette indbrud forløber lettere end han havde turdet håbe på. Han tager prøvende i skrivebordets eneste skuffe, der går op, men ikke indeholder noget vigtigt.

I stuen kan man se lyskeglerne fra en bil falde på væggen som den kører ind i indkørslen. MIGUEL kan fra kontoret hverken se dette eller høre bilen. Han rejser sig og går ned mod bagdøren. Da han er få skridt fra den, hører han lyden af stemmer og raslen af nøgler. Et kort sekund står han lammet.

78. EXT. FANGEHUSET - NAT

To mænd slæber en tredje mand, som er bagbundet og med en sæk over hovedet, mellem sig. Den ene låser døren op.

79. INT. FANGEHUSET - NAT

De to mænd slæber den tredje mand indenfor. I samme øjeblik lukker MIGUEL lågen til det lille rum under trappen hvor han sidder gemt.

80. INT. RUM UNDER TRAPPE/FANGEHUSET - NAT

Lyset tændes og en smal lyskegle falder på MIGUELS ansigt som han sidder gemt. Gennem et lille hul i lågen kan MIGUEL se de to mænd fra livet og ned, som de slæber den tredje mand afsted. Man kan høre, at de bakser med at få ham bundet fast.

NUNO:

Giver du lige en hånd her?

De bakser lidt videre.

GOMEZ:

Skal han stadig være kneblet?

NUNO:

Ja, vi gider sgu ikke have noget larm med ham.

GOMEZ:

Ja, okay, men kan han trække vejret?

NUNO

(lettere irriteret):

Ja, for fanden, han er sgu vant til det.

81. INT. FANGEHUSET - NAT

NUNO og GOMEZ kommer ud af rummet og låser døren.

NUNO:

Du tager den første vagt...
(Med træt stemme):
Jeg er sateme ved at være for
gammel til detteher pjat.

NUNO går med tunge, trætte skridt op ad trappen. GOMEZ kigger irriteret efter ham, så vender han sig og går ud i køkkenet, og man kan høre, at han rumstere.

82. INT. RUM UNDER TRAPPE/FANGEHUSET - NAT

MIGUEL spejder ud gennem hullet i lågen, men kan ikke se noget. Han skal lige til at kravle ud, da GOMEZ kommer gående ud af køkkenet over mod stuen. MIGUEL sidder helt stille. Efter lidt tid hører han hylen fra en kedel der koger. Han spejder atter ud gennem hullet og ser GOMEZ gå forbi og ind i køkkenet.

83. INT. FANGEHUSET - NAT

MIGUEL skynder sig ud af rummet og er på vej til at åbne bagdøren, da telefonen ringer. MIGUEL smutter om bag gardinet, netop som GOMEZ kommer ud af køkkenet og går hen og tager telefonen.

GOMEZ:
Det er Gomez.

84. EXT. FANGEHUSET - NAT

Man ser MIGUEL stå klinet op af ruden ved bagdøren. På ruden på den anden side af døren ses silhuetten af GOMEZ, der taler i telefon.

85. INT. FANGEHUSET - NAT

GOMEZ taler i telefon.

GOMEZ:
Ja, men hvor lang tid tager det?

GOMEZ står lidt og lytter

GOMEZ:
Får vi så besked, eller hvad?

Lågen til rummet under trappen glider op, GOMEZ skubber den i med foden uden at tænke over det.

GOMEZ:

Noget helt andet... Øh, kan vi ikke... Nuno har det lidt hårdt for tiden, der skal et eller andet til at muntre ham op...

(Lytter)

Ja, ja, det var det jeg tænkte... Vil I ikke sørge for det, bare en af de næste dage.

(Lytter. Med forlegen stemme)

Det ved jeg sgu ikke... Øh, lyst hår... Det må I selv finde på, jeg ved ikke, hvad han kan lide... Hahaha.

(Lytter)

Godt, så siger vi det. Farvel.

GOMEZ lægger på og går ud i køkkenet. MIGUEL lister sig frem, åbner lydløst døren og sniger sig ud.

86. EXT. MIGUELS BIL - NAT

MIGUEL sidder i sin bil på en gade nær fangehuset. Han er for rystet til at køre. Med rystende hænder tænder han en smøg, tager et dybt hiv og puster ud, uden dog at være mere afslappet af den grund.

87. EXT. ARTUROS KONTORBYGNING - EFTERMIDDAG

ANA står ved ARTUROS kontorbygning. ARTURO kommer ud.

ANA:

Hej.

ARTURO:

Hej.

ANA:

Er De træt af, at jeg venter på Dem?

ARTURO:

Nej. Kommer De også lige fra arbejde?

ANA:

Ja.

De begynder at gå.

88. EXT. BY – EFTERMIDDAG

ARTURO og ANA går sammen

ANA:
Hvordan har De det?

ARTURO:
Jeg har det fint - hvad med Dem?

ANA:
Jeg har det godt. Jeg skal i
teatret med min bror og hans kone -
hvis De vil med, så har vi en
ekstra billet...

ARTURO:
Nej tak. Jeg bryder mig ikke om at
gå i teatret.

ANA:
Gør De ikke? Jeg synes, det er
dejligt.

ARTURO:
Hmm. Jeg ved ikke, det fanger mig
ikke rigtigt. Jeg synes tit, at
stykket kommer til at virke
kunstigt, og så mister jeg
interessen for det.

ANA:
Men det er ikke kun skuespillet,
det handler om. Det er ligeså meget
stemningen i salen og det at folk
gør noget ud af sig selv, der gør,
at det bliver noget særligt.

ARTURO:
De har da ret, men hvis jeg ikke
kan tro på stykket, så bliver alt
det andet lidt lige meget.

ANA
(ler):
Har De overhovedet prøvet?

ARTURO:
Ja, det har jeg.

ANA:
Det er garanteret længe siden.

ARTURO

Ja.

(Ler):

Men jeg har altså ikke ændret mig.

ANA

(trækker på skuldrene):

Det var ærgerligt. Så må jeg jo
fortælle Dem, hvad De er gået glip
af næste gang vi ses.

(Ler)

Haha.

(Får øje på noget henover ARTUROS skulder)
Hov, der kommer min sporvogn.

ANA giver ARTURO et hurtigt, let knus og løber så over gaden til
sin sporvogn.

ANA

(over skulderen):

Vi ses.

ARTURO:

Ja, hej.

ARTURO vinker efter hende og smiler. Han tager sin jakke over
skulderen, begynder at gå og standser så for at købe en avis.

89. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET – TIDLIG AFTEN

FRU DE SILVA står i entréen og er ved at gøre sig klar til at gå
ud, da det ringer på døren. FRU DE SILVA åbner op iført hat og
frakke.

FRU DE SILVA

(forfjamsket):

Åh, er det Dem...

MIGUEL:

Goddag fru de Silva. Jeg tænkte, De
måske havde tid til et par hurtige
spørgsmål...

FRU DE SILVA vender om og lader MIGUEL vente i døren. Hun går ned
til et lille entré-bord og stiller sig med ryggen til MIGUEL, mens
hun fumler med sin taske. De taler sammen imens.

FRU DE SILVA:

Nej, nej, det kan simpelthen ikke
lade sig gøre i dag. Jeg har alt,
alt for travlt til at tale med Dem.

MIGUEL:
Det tager kun et par minutter...

FRU DE SILVA:
De skulle have ringet inden De kom,
skulle De, så ville De have vidst,
at jeg var på vej ud af døren og at
jeg havde travlt, men nu kommer De
jo anstigende og gør mig helt
forvirret...

FRU DE SILVA vender sig med tasken i hånden og går hen mod MIGUEL.

MIGUEL:
Det er bare et par spørgsmål, ikke
andet...

FRU DE SILVA:
Åh, De spørger og De spørger, får
De aldrig svar nok! Jeg har altså
ikke tid nu, vi må tale sammen en
anden gang.

90. EXT. PENSIONATET – TIDLIG AFTEN

FRU DE SILVA lukker døren for næsen af MIGUEL, der står halvvejs
måbende på trappen. Så går han ned og sætter sig i sin bil. Han
tænder en cigaret og sætter sig til rette i bilen. Et øjeblik
efter drejer FRU DE SILVAS bil ud på gaden og kører væk derfra.
MIGUEL starter sin bil og kører efter hende.

91. EXT. BY – TIDLIG AFTEN

Til MIGUELS store undren kører FRU DE SILVA direkte til casinoet.
Hun kører ad bagindgangen ind mod kontoret. MIGUEL kører forbi og
parkerer lidt derfra. Han går rundt om hækken. Han kigger sig
omkring, og da der er fri bane, klatrer han hurtigt op i et træ og
springer ned på den anden side af hækken.

92. EXT. BAGHUSET – TIDLIG AFTEN

MIGUEL sniger sig hen mod huset og gemmer sig bag en busk, hvorfra
han kan se et oplyst vindue.
Inde på kontoret står FRU DE SILVA afventende. BODYGUARD står ved
døren med hænderne foldet. Døren går op og LUIS MARQUEZ, der ser
ud som om han er blevet afbrudt i et eller andet, kommer ind. FRU
DE SILVA vender sig mod ham, han går forbi hende og stiller sig
bag skrivebordet. Hun overrækker ham en konvolut. Han tager imod
den og sætter sig. De taler sammen, men MIGUEL kan ikke høre dem.

LUIS MARQUEZ åbner konvolutten, tager et bundt pengesedler ud og begynder at tælle dem. FRU DE SILVA iagttager ham med et tomt blik. Efter et øjeblik er han færdig med at tælle. Han nikker til FRU DE SILVA som skynder sig ud.
Bag sin busk er MIGUEL meget overrasket over, hvad han har set.

93. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - EFTERMIDDAG

ARTURO træder ind af døren til pensionatet, da FRU DE SILVA kommer ud fra sin stue.

FRU DE SILVA:
Åh, det er sket en forfærdelig ulykke. Jeg er så frygtelig, frygtelig ked af det, jeg håber bare De kan tilgive mig, hr. Pimenta.

ARTURO:
Hvad er sket?

FRU DE SILVA:
Jeg har dummet mig noget så grusomt...

ARTURO kigger afventende på hende.

FRU DE SILVA
(fortsætter):
Deres rensesøj, ja jeg ved ikke hvordan jeg skal sige det - jeg kom til at sende det ud til det sanatorium, hvor min stakkels syge søn er indlagt...

ARTURO
(forvirret):
Hvad taler De om?

FRU DE SILVA:
Åh, De må bare ikke blive vred på mig, det var et af den slags uheld, der bare sker for én.

ARTURO:
Den slags ting sker ikke bare af sig selv.

FRU DE SILVA:
Jamen, det var også renseriet, De ved hvordan sådan nogen mennesker

er, de tænker jo slet ikke over tingene og jeg tænker jo kun på min syge dreng...

ARTURO:

Så fordi Deres søn er syg, sendte De mit rensetøj ud til hans sanatorium?

FRU DE SILVA:

Ja, det lyder da også mærkeligt, når De siger det på den måde, det kan jeg godt høre, men må jeg lige spørge Dem om en ting: har De nogen syge i Deres familie?

ARTURO:

Jamen, hvad har det med...
(afbrydes af FRU DE SILVA)

FRU DE SILVA:

Ja, for hvis De har det, så vil De forstå mig. Først mistede jeg min mand, og så blev min søn så syg, så De drømmer ikke om det. Så syg, hr. Pimenta, at ikke engang hans egen mor kunne passe ham.

(Standser sig selv, som om der lige er gået noget op for hende)
Det kunne være Dem, hr. Pimenta.

(Lægger sin hånd på hans arm)

Jeg ved godt, at De er sund og rask... Ja, det håber jeg da, at De er...

ARTURO kigger forbløffet på hende.

FRU DE SILVA:

Jeg håber sådan, at De kan tilgive mig...

ARTURO:

Ja, ja, sket er sket.

FRU DE SILVA

(lettet):

Åh, jeg vidste, De ville forstå mig - MEN, jeg har ikke fortalt det værste endnu...

ARTURO kigger spørgende på hende.

FRU DE SILVA
(fortsætter):
De bliver nødt til selv at hente
Deres tøj.

ARTURO:
Ahr, det må De altså sørge for.

FRU DE SILVA:
Ja, og der er intet jeg hellere
ville, men jeg kan jo ikke - jeg
har ikke længere kræfterne til
sådan en tur og jeg føler mig
heller ikke helt sikker i
trafikken.

ARTURO:
Jeg har Da næsten lige set Dem køre
bil?

FRU DE SILVA:
Ja, det var dengang. Vil De ikke
nok - der er ikke andre, jeg kan
spørge... Og tror De ikke, det er
ydmygende for mig at skulle stå her
og bede Dem om den slags ting, en
nydelig ung mand som Dem.

FRU DE SILVA kigger bedende på ARTURO.

ARTURO:
Okay, men så regner jeg også med,
at dette her ikke sker igen.

FRU DE SILVA:
Nej, nej, selvfølgelig gør det ikke
det.

(Rækker ham bilnøglerne)
Her er nøglerne til min bil, den
står omme i gården. Hr. Pimenta, De
ved slet ikke, hvor meget det
betyder for mig, at De vil gøre
dette her - jeg er Dem evigt
taknemmelig.

ARTURO:
Hmmm.

ARTURO vender sig og begynder at gå mod døren.

FRU DE SILVA:
Vent, hr. Pimenta, nu De alligevel
skal hele den lange vej,
(forsvinder om bag døren til stuen og kommer til syne med en pakke
i hånden)
vil De så ikke tage denne gave med
til min søn. Det er en bog. Han
holder så meget af at læse, og det
er jo næsten det eneste han kan få
tiden til at gå med derude blandt
alle de syge mennesker...

Hun rækker ARTURO pakken.

FRU DE SILVA
(med ukontrollabel oprigtighed i stemmen):
Vil De ikke være sød ikke at sige
dette her til nogen, folk kan jo
ikke forstå, hvorfor...
(Hendes oprigtighed forsvinder, mens hun kigger ARTURO i øjnene)
Tusind, tusind tak.

Hun vender sig hurtigt om og går ind på sit værelse og lukker
døren. ARTURO kigger et øjeblik på pakken, så går han ud.

94. INT. MIGUELS KONTOR - EFTERMIDDAG

MIGUEL sidder på sit kontor og er tydeligvis irriteret. Han kigger
rundt, mens han banker en blyant i bordet. Så smider han den fra
sig hen ad bordet, som om han tænker på noget, der er nyttesløst.
Væggen overfor er fyldt med billeder og notater om del Ferro. Han
rejser sig, tager sin jakke på og går ud af døren.

95. EXT. SANATORIET – SEN EFTERMIDDAG

ARTURO kører op foran sanatoriet og parkerer. Han går op til
hovedbygningen og ringer på. Mens han venter, tager han jakken af
på grund den stærke eftermiddagssol. SYGERPLEJERSKE 1 åbner døren.

SYGERPLEJERSKE 1
(ser ARTURO an):
Goddag.

ARTURO:
Goddag, mit navn er Arturo Pimenta,
jeg skal hente noget tøj.

SYGEPLEJERSKE 1:
Ja, fru de Silva ringede. Kom
indenfor

ARTURO træder ind i forhallen.

96. INT. SANATORIET – SEN EFTERMIDDAG

ARTURO og SYGEPLEJERSKE 1 står i forhallen

SYGEPLEJERSKE 1:
Vent lige et øjeblik.

SP forsvinder et øjeblik og kommer tilbage med to jakkesæt på
ståltrådsbøjler, som hun rækker ARTURO.

SYGEPLEJERSKE 1:
Værsgod.

ARTURO:
Tak – og farvel.

ARTURO vender sig og begynder at gå.

SYGEPLEJERSKE 1:
Hvad med gaven - var det ikke
derfor De kom?

ARTURO
(standser):
Nåja, jo... Den ligger nede i
bilen. Lige et øjeblik.

97. EXT. SANATORIET – SEN EFTERMIDDAG

ARTURO går ud til bilen, lægger tøjet, henter gaven og vender
tilbage til hovedbygningen.

98. INT. SANATORIET – SEN EFTERMIDDAG

SYGEPLEJERSKE 1 venter på ARTURO indenfor

SYGEPLEJERSKE 1:
Hans værelse er lige nede af
gangen.

De følges ned af gangen og standser foran en dør.

SYGEPLEJERSKE 1:
Jeg tror, han bliver glad for at få
besøg af en gammel skolekammerat
her på sin fødselsdag – især nu
hvor fru de Silva ikke kunne
komme...

Hun bliver afbrudt af en anden sygeplejerske (SYGEPLEJERSKE 2)
nede af gangen, der stikker hovedet ud en dør.

SYGEPLEJERSKE 2:
Skynd Dem lige herved!

SYGEPLEJERSKE 1 begynder at småløbe ned mod SYGEPLEJERSKE 2.

SYGEPLEJERSKE 1:
(råber over skulderen til ARTURO):
De kan bare banke på.

ARTURO står et øjeblik og tøver, så banker han på døren. Der
svares ikke og ARTURO banker på igen. Han venter et øjeblik, og da
der ikke bliver svaret åbner han døren og træder ind.

99. INT. DANIEL DE SILVAS' VÆRELSE – SEN EFTERMIDDAG

ARTURO står lige inden for døren.

ARTURO:
Goddag, jeg er Arturo Pimenta, jeg
har en gave med til Dem fra Deres
mor...

DANIEL DE SILVA:
Kom ind.
(Kigger på et punkt lige ved siden af ARTURO)
Jeg sagde: Kom ind.

ARTURO går et par skridt frem med gaven i hånden. DANIEL DE SILVA
retter øjnene mod ham, som om han lige er trådt ind af døren.

DANIEL DE SILVA:
Goddag.

ARTURO:
Goddag. Jeg har en gave...

DANIEL DE SILVA:
Hvad er Deres navn?

ARTURO:
Arturo Pimenta.

DANIEL DE SILVA:
Vil De ikke sidde ned, hr. Pimenta

DANIEL DE SILVA nikker mod en stol. ARTURO sætter sig og rækker gaven over til DANIEL DE SILVA. DANIEL DE SILVA tager imod gaven og lægger den på bordet uden at pakke den op.

DANIEL DE SILVA:
Ved De godt, hvorfor De er her i dag?

ARTURO:
Ja, ellers ville jeg ikke være her.

DANIEL DE SILVA:
Jeg tror, De tager fejl.

ARTURO kigger undrende på DANIEL DE SILVA.

DANIEL DE SILVA:
Hvor godt kender De egentlig min mor?

ARTURO:
Ikke særlig godt.

DANIEL DE SILVA:
Det er derfor, De er her. Det er min fødselsdag. Jeg er kannibal og hvert år sender hun mig en mand, jeg kan spise.
(Stirrer et langt øjeblik på ARTURO og snapper ud i luften. Så begynder han at grine)
HAHAHAHAHAHA!!!!

ARTURO kigger tomt på ham.

DANIEL DE SILVA:
Jahh, jeg har faktisk smagt menneskekød... Jeg blev bidt af en ulv engang og den tog en ordentlig luns af mit lår...
(holder en pause)
En ordentlig luns... Det var oppe i bjergene og jeg havde ikke noget mad, så jeg blev nødt til at skyde ulven og spise den... Lunsen, altså... Jeg var ligeglad med ulven, jeg ville ikke røre den...

ARTURO gør mine til at ville rejse sig.

DANIEL DE SILVA:
Nej, bliv siddende, der er noget
jeg vil vise Dem.

ARTURO:
Hvad?

DANIEL DE SILVA:
Ah, det får De at se om et øjeblik.

DANIEL DE SILVA sidder og smiler idiotisk til ARTURO uden at sige
noget. ARTURO kigger tilbage, afventende og uden at smile.

ARTURO:
Hvad er det, De vil vise mig?

DANIEL DE SILVA:
Vent nu lige et øjeblik...
Tålmodighed er en dyd.

De sidder lidt endnu.

DANIEL DE SILVA:
De har ikke sagt tillykke.

ARTURO:
Tillykke.

DANIEL DE SILVA:
Nu skal De spørge, om jeg ikke skal
åbne min gave.

ARTURO
(tonløst):
Skal De ikke åbne Deres gave?

DANIEL DE SILVA:
Jeg kan ikke.

DANIEL DE SILVA holder sine hænder op for ARTURO.

DANIEL DE SILVA:
Kan deher hænder åbne en gave? Nej.

DANIEL DE SILVA sænker sine hænder igen

ARTURO:
Hvad var det De ville vise mig?

DANIEL DE SILVA:
Årh, jeg ville bare vise, at jeg
kunne få Dem til at blive her lidt
længere...

ARTURO
(forundret over DANIEL DE SILVAS ligegyldige spil):
Hømpf.
(Rejser sig)
Jeg går nu.

DANIEL DE SILVA:
Selvfølgelig gør De det, jeg har jo
spildt nok af Deres tid.

ARTURO har åbnet døren og er på vej ud.

ARTURO:
God bedring.

DANIEL DE SILVA
(for sjov):
Ahhhhhh, jeg har det allerede
bedre... AHAAHHAHAHAHHHHH!!!!

DANIEL DE SILVA ruller med øjnene og spjætter med arme og ben.
ARTURO lukker døren bag sig.

100. EXT. LANDEVEJ – TIDLIG AFTEN

MIGUEL kommer kørende et par minutters vej fra sanatoriet, da han
passerer ARTURO, der kører i den modsatte retning. MIGUEL ser
tydeligt ARTUROS ansigt, da de passerer hinanden, men ARTURO
bemærker ikke MIGUEL.

101. EXT. SANATORIET – TIDLIG AFTEN

MIGUEL er på vej op ad trappen til sanatoriet med en mappe i
hånden. Han ringer på. SYGEPLEJESKE 2 åbner døren.

SYGEPLEJESKE 2:
Ja?

SYGEPLEJERSKE 2 kigger vurderende på MIGUEL.

MIGUEL:
Goddag, mit navn er Miguel
Carvalho. Jeg skal besøge DANIEL DE
SILVA.

SYGEPLEJESKE 2:
Nå, ja, men det kan De ikke komme
til.

MIGUEL:
Det er meget vigtigt, at jeg kommer
til at snakke med ham.

SYGEPLEJESKE 2:
Hvad drejer det sig om?

Det går op for MIGUEL, at han er nødt til at lyve for at få lov
til at tale med DANIEL DE SILVA.

MIGUEL:
Jeg lovede ham for længe siden, at
jeg ville komme i dag - har De ikke
fået besked om det?

SYGEPLEJESKE 2:
Lige et øjeblik.

SYGEPLEJERSKE 2 går og kommer tilbage.

SYGEPLEJESKE 2:
Kom indenfor. Der står i
kalenderen, at han har fødselsdag,
så der er vist bare nogen, der har
glemt at skrive, at De ville komme.

MIGUEL træder indenfor.

102. INT. SANATORIET - TIDLIG AFTEN

MIGUEL og SYGEPLEJERSKE 2 står inden for døren

SYGEPLEJESKE 2:
Tredie dør på højre hånd.

SYGEPLEJESKE 2 peger ned af gangen. MIGUEL går ned til DANIEL DE
SILVAS værelse, banker på og træder ind.

103. INT. DANIEL DE SILVAS VÆRELSE - TIDLIG AFTEN

DANIEL DE SILVA sidder ved sit bord og stirrer tomt ud i luften.
MIGUEL bliver stående lige indenfor døren

MIGUEL:
Goddag, jeg er Miguel Carvalho.

DANIEL DE SILVA
(langsomt):
MIGUEL? MIGUEL hvem?

MIGUEL:
MIGUEL. Jeg er den detektiv, De
hyrede...

DANIEL DE SILVA
(mumler for sig selv med et smil om munden):
Detektiv?
(Smager på ordet)
Detektiv...
(Lavmælt)
Jah...
(Lidt højere)
Ja... Det var det, jeg gjorde...

MIGUEL:
Må jeg sidde ned?
DANIEL DE SILVA:
Ja.

MIGUEL sætter sig.

DANIEL DE SILVA:
Har De fanget tyven... Gavtyven!
HAhahAHAhahaHA!!!
(Standser sig selv)
Nej! Hov! Vent! Høtyven!
HAHAHAHAHAHAHA!!!

MIGUEL
(bragt ud af fatning):
Ja, den var god... Ha-ha-ha... Jeg
håber ikke, De er vred over, at jeg
har opsøgt Dem, men...

DANIEL DE SILVA
(afbryder):
Nej! Nej, selvfølgelig er jeg ikke
det! Aldrig!

MIGUEL:
Godt. For der er nogen ting, vi
bliver nødt til at snakke om. Først
vil jeg lige sige, at De havde ret
i, at jeg ikke havde gjort mit
arbejde godt nok.

DANIEL DE SILVA:
Det havde jeg - jeg er ked af at
sige det, men det havde jeg.

MIGUEL:
Ja... Under alle omstændigheder har
sagen ændret sig en del siden sidst
- og problemet er, at jeg ved ikke
præcis, hvordan jeg skal gribe den
an.

DANIEL DE SILVA kigger interesseret på MIGUEL.

MIGUEL:
For det første: jeg har ikke kunnet
komme nogen vegne med Deres mor.
Jeg gjorde som De skrev - jeg har
stukket til alle de ømme punkter,
jeg kunne finde, men hun har ikke
sagt noget som helst, der kunne
antydde, at hun skjuler noget
omkring Dem eller Deres far - eller
hvad ved jeg.

DANIEL DE SILVA stirrer ud af vinduet. MIGUEL tænder en cigaret og
rækker pakken over mod DANIEL DE SILVA.

MIGUEL:
Vil De have en?

DANIEL DE SILVA:
Nej.
(Ombestemmer sig og rækker ud efter en cigaret)
Jo.
(Putter cigaretten i munden, så papiret bliver vådt. Ombestemmer
sig så.)
Nej.
(Rækker over bordet for at putte cigaretten tilbage i pakken)

MIGUEL
(afværgende):
Det er ligemeget, bare læg den på
bordet.

DANIEL DE SILVA lægger cigaretten på bordet.

MIGUEL:
For det andet har jeg ikke kunne
bruge den forbindelse, jeg fandt
mellem José Martinez og del Ferro
til noget - indtil...

DANIEL DE SILVA stirrer fraværende ud i luften.

MIGUEL:
Hører De efter?

DANIEL DE SILVA
(tøvende, mens han stadig stirrer frem for sig):
Mmjahm.

MIGUEL:
Nu må De lige høre efter et
øjeblik, det er Dem, der har sat
denne her sag i gang - jeg arbejder
for Dem.

DANIEL DE SILVA
(vågner op):
Jah... De arbejder for mig...
(Atter nærværende)
Og De gør et fantastisk stykke
arbejde! De er en rigtig
arbejdshest!
(Pruster som en hest)
Pruh, pruh!

MIGUEL:
Ja, tak... æhm... Jeg så Deres
mor...

DANIEL DE SILVA bliver rolig og stille.

MIGUEL
(fortsætter):
... Betale nogen penge til en af
cheferne for del Ferro, men jeg kan
ikke komme så tæt på, at jeg kan
finde ud af, hvad de penge er gået
til... Det kunne koste mig livet.

DANIEL DE SILVA:
Hmmm.

MIGUEL:
Sådan står sagen, og så vidt jeg
kan se er der to sandsynlige grunde
til, at Deres mor betaler del Ferro
penge. Enten afpresser de hende,
fordi de ved for meget om Deres
fars død, eller også afdrager hun
på lejemordet på ham. Der er
selvfølgelig mange andre

muligheder, men under alle
omstændigheder, kan jeg ikke finde
noget motiv.

DANIEL DE SILVA sidder fordybet i sine egne tanker.

MIGUEL:

Og nu bliver jeg så nødt til at
bede Dem om noget. Jeg har hele
tiden haft det indtryk, at De ikke
har fortalt mig alt, hvad De ved.
Jeg siger ikke at De lyver, på
ingen måde, men det er somom at
jeg har skullet opdage noget, De
allerede vidste.

(Trækker vejret dybt)

Hvis der er noget, De ikke har
fortalt mig, så fortæl det nu.

DANIEL DE SILVA

(alvorlig, stadig fordybet i sine tanker):

Hun ikke ville have, at vi skulle
have det godt... Hun ville ikke
have, at han skulle se mig... Sådan
har det altid været... Det var
derfor hun spærrede mig inde... Hun
tog mine knogler ud og puttede jern
ind i stedet, så jeg ikke kunne
gå...

MIGUEL kigger på DANIEL DE SILVA med en alvorlig mine. Han er ikke
i stand til at vurdere graden af galskab i det DANIEL DE SILVA
siger.

DANIEL DE SILVA

(fortsætter):

Så hun tog mit ansigt, så han ikke
kunne genkende mig, men jeg blev
ved med at se ham alligevel... Man
kan ikke holde mennesker fra dem de
elsker... Og så fik hun også gemt
ham væk...

MIGUEL:

De mener vel slået ihjel?

DANIEL DE SILVA:

Nej... Hun gemte ham væk.

MIGUEL:

Hvordan?

DANIEL DE SILVA
(galskab blandet med smerte løber af med ham. Det ene ord tager
det andet):

Ja, hvordan... Hvordan holder man
mennesker fanget? Man låser dem
inde. Man gemmer dem væk. Jeg er
gemt væk, så jeg kan rådne op...

MIGUEL
(vantro):
Mener De, at Deres far er i live...

DANIEL DE SILVA
(afbryder):
Ja.

MIGUEL
(fortsætter):
... Og bliver holdt fanget?

DANIEL DE SILVA
(råber):
JA!

MIGUEL:
Jeg synes ikke, De skal lave pjat
med detteher.

DANIEL DE SILVA
(vanvittig oprigtig):
Det kunne jeg aldrig finde på.
Detteher er ikke noget at spøge
med.

MIGUEL sidder et øjeblik og tænker.

MIGUEL:
Hvorfor fortæller De mig først det
nu?

DANIEL DE SILVA
(atter sig selv):
Det ved jeg ikke, det gør jeg bare.

MIGUEL:
Hvad vil De så have, jeg skal gøre
nu? Finde ham?

DANIEL DE SILVA
(smager på ordene)
Finde ham... Finde ham... Ja,
selvfølgelig... DE SKAL FINDE
HAM!!!

MIGUEL kigger alvorligt og vurderende på DANIEL DE SILVA.

MIGUEL:
Jeg skal gøre alt, hvad jeg kan,
det lover jeg.
(Kort pause)
Jeg er ked af at spørge Dem om
dette her nu, men jeg skal bruge
nogen penge, hvis jeg skal
fortsætte...

DANIEL DE SILVA tager penge frem fra en skuffe og giver MIGUEL en håndfuld sedler uden at tælle dem.

DANIEL DE SILVA:
Her.

MIGUEL:
Det er alt for mange...

DANIEL DE SILVA:
Jamen, er det ikke de rigtige
penge?

MIGUEL:
Jo, men så mange får jeg slet ikke
brug for.

DANIEL DE SILVA
(mens han rækker over bordet og tager nogen af pengene ud af
hånden på MIGUEL uden at tælle dem og lægger dem tilbage i
skuffen):
Okay.

MIGUEL rejser sig

MIGUEL:
Så vil jeg gå nu.

DANIEL DE SILVA:
Ja.

MIGUEL går hen mod døren og skal til at åbne den.

DANIEL DE SILVA:
Hvorfor kom De egentlig tilbage?

MIGUEL
(uforstående):
Hvad mener De?

DANIEL DE SILVA:
De kom, De gik, De kom og nu går De igen...

MIGUEL:
Jeg forstår ikke, hvad det er De siger.

DANIEL DE SILVA:
De kom med gaven.
(Tager gaven og vinker med den)
Kan De ikke huske det? Gaven? Gaven fra min mor.

MIGUEL:
Gjorde jeg det? Hvad talte vi om?

DANIEL DE SILVA:
Lidt af det ene og lidt af det andet... ting og sager... Kan De virkelig ikke huske det?

MIGUEL
(tøvende, som om noget er ved at gå op for ham):
Joh... Jo, nu De siger det. Jeg må af sted nu. Farvel.

DANIEL DE SILVA:
Farvel

MIGUEL lukker døren bag sig.

104. EXT. LANDEVEJ - AFTEN

Det er sen aften. MIGUEL er på vej tilbage fra sanatoriet, da han passerer ARTUROS bil stående tom i vejkannten. I månelysen kan han genkende bilen og sætter farten ned, da han kører forbi den. Der er ingen mennesker at se. MIGUEL kører videre. Nogle kilometer længere fremme ser han en skikkelse med noget over skulderen gå i vejkannten. Han kører op på siden af personen, der viser sig at være ARTURO, der bærer på sine to habitter. MIGUEL læner sig frem og ruller vinduet ned.

MIGUEL:
Vil De have et lift?

ARTURO:
Jo, tak, det vil jeg gerne.

ARTURO sætter sig ind og de begynder at køre.

105. INT. MIGUELS BIL - AFTEN

ARTURO og MIGUEL kører i MIGUELS bil.

MIGUEL:
Jeg så Deres bil - løb De tør for
benzin?

ARTURO:
Jeg ved ikke, hvad der skete - det
er en gammel bil.

MIGUEL:
De bor hos fru de Silva, ikke?

ARTURO:
Ja, det gør jeg.

MIGUEL:
Jeg er ved at skrive en bog om
hendes mand, men det har De vel
allerede hørt om?

ARTURO:
Ja, en smule.

Der opstår en kort pause.

MIGUEL:
Hvad synes De om hende, fru de
Silva?

ARTURO:
Det ved jeg ikke - jeg passer mig
selv.

MIGUEL tænder en cigaret og byder ARTURO en. ARTURO tager imod.

MIGUEL
(henkastet):
Hvor har De været henne?

ARTURO:
Jeg var ude og ordne et ærinde.

MIGUEL:
For fru de Silva?

ARTURO:
Ja.

ARTURO og MIGUEL sidder et øjeblik i tavshed.

MIGUEL
(henkastet):
Jeg genkendte hendes bil – hvad var
det, De skulle ordne for hende

ARTURO
(ironisk):
Skal dette her også med i Deres
bog?

MIGUEL
(griner afvæbnende):
He-he. Det må De undskylde, det
kommer ikke mig ved. Jeg har vist
taget skade af mit arbejde. Jeg
render rundt og stiller folk
spørgsmål hele dagen og efterhånden
er det bare blevet en dårlig
vane...

ARTURO:
Hmmm.

MIGUEL:
Hvad laver De?

ARTURO:
Jeg retter manuskripter af
håbefulde, men talentløse
forfattere.

MIGUEL:
Så er det godt, jeg ikke er
håbefuld. Ha-ha-ha.

ARTURO:
Ha-ha.

De kører videre i tavshed.

106. EXT. PENSIONATET - NAT

ARTURO og MIGUEL kører op foran pensionatet og ARTURO stiger ud.

ARTURO:
Tak for turen.

MIGUEL:
Det var så lidt. Godnat.

ARTURO:
Godnat.

ARTURO går ind.

107. INT. GANG 1. SAL/PENSIONATET - NAT

ARTURO går hen til sit værelse, mens FELIPE fra sin døråbning iagttager ham.

FELIPE:
Nå, der er nok én der er kommet på arbejde, hvad? Hun har kløerne i Dem. Og nu giver hun ikke slip igen, det kan jeg godt fortælle Dem. De kan ligeså godt bare flytte ud til ham tossen med det samme...

ARTURO har låst sin dør op skal til at træde ind på sit værelse.

ARTURO:
Det bliver vist Dem før mig.

FELIPE
(vantro):
Hvad sagde De?

ARTURO:
Glem det.

FELIPE går helt hen til ARTURO og stikker sit ansigt op mod hans.

FELIPE
(hviskende og hvæsende):
Jeg hørte det godt. I har lagt planer for mig. Jeg kunne se det på Dem, da De kom. De er bare ude på at komme mig til livs...

ARTURO:
Jeg holder mig udenfor alt dette her.

FELIPE:
Det kan De ikke - der er sat ting i
gang, der ikke kan standses... Jeg
har givet hende en ordentlig slurk
af hendes egen medicin...

ARTURO
(sarkastisk):
Nå, men så er alt jo godt. God nat.

ARTURO går ind på sit værelse og lukker døren.

108. EXT. FANGEHUSET - NAT

MIGUEL parkerer et stykke væk og holder øje med huset. Der er lys
i vinduerne, så han kan ikke komme tættere på. Han opgiver sit
forehavende og kører hjem.

109. INT. ARTUROS VÆRELSE - MORGEN

ARTURO ligger på sin seng og ryger en cigaret, da det banker på
døren.

ARTURO:
Kom ind.

FRU DE SILVA træder ind og lukker døren, ARTURO bliver liggende.

FRU DE SILVA:
Åh, hr. Arturo, jeg var så urolig
for Dem i går - De var ikke kommet
hjem, da jeg gik i seng, og da jeg
kiggede i morges, var bilen der
ikke... Der er vel ikke sket noget?

ARTURO
(ironisk):
Med bilen?

FRU DE SILVA:
Nej, med Dem da... Ja, og også med
bilen...
(Der går en kuldegysning gennem hende)
Det skete vel ikke en ulykke?

ARTURO:
Nej, bilen gik bare i stykker på
vejen hjem. Jeg efterlod den i
vejkanten.

FRU DE SILVA:
Åh, hvor forfærdeligt... Måtte De
så gå hele den lange vej?

ARTURO:
Nej, jeg fik et lift af HR.
Carvalho.

FRU DE SILVA:
Det var da pudsigt, at han lige var
derude.

(Eftertænksom)
Ved De hvad han skulle?

ARTURO:
Nej.

FRU DE SILVA:
Hvordan gik det?

ARTURO:
Det gik fint - jeg fik mit tøj, han
fik sin gave.

FRU DE SILVA:
Åh, De ved ikke, hvor lettet jeg
er. Men hvad gør vi med bilen?

ARTURO:
Det er Deres problem.

FRU DE SILVA:
Ja, ja selvfølgelig er det det.

FRU DE SILVA gør mine til at ville gå. ARTURO sætter sig op og
slukker cigareten i et askebæger.

ARTURO:
Fru de Silva, hvorfor sagde De til
sygeplejersken, at jeg var Deres
søns gamle skolekammerat?

FRU DE SILVA
(med flov stemme):
Gud, sagde jeg det?

ARTURO:
Ja.

FRU DE SILVA fører hånden op til øjnene og begynder at småhulke.

FRU DE SILVA:
De ved slet ikke, hvor hårdt det
ikke at kunne se sin søn, men...
Det må jeg jo ikke... Han fik for
meget kærlighed, sagde de...
(Snøfter)
Snøft, snøft... Det var ikke godt
for ham, så jeg sendte ham derud -
og jeg kan jo ikke se ham, så får
han det bare værre... Han elsker
sin mor alt for meget, det er hans
ulykke...

Det ringer på døren.

FRU DE SILVA
(lettet):
Åh, jeg bliver nødt til at gå nu.

FRU DE SILVA skynder sig ud og lukker døren bag sig.

110. INT. ENTRÉ/TRAPPE/PENSIONATET - MORGEN

FRU DE SILVA åbner hoveddøren, MIGUEL står på trappen.

MIGUEL:
God morgen, fru de Silva. Jeg vil
gerne snakke lidt med Dem.

FRU DE SILVA:
Øh... Bliver det nødt til at være
lige nu?

MIGUEL:
Vi kan ligeså godt tale nu som
senere, jo hurtigere vi gør det, jo
hurtigere er det overstået.

FRU DE SILVA:
Ja... Jo... Hvis det virkelig ikke
kan være anderledes.

FRU DE SILVA træder til side og lader MIGUEL komme ind. De går ind
i FRU DE SILVAS stue, uden at tale sammen.

111. INT. FRU DE SILVAS STUE - MORGEN

MIGUEL og FRU DE SILVA sætter sig, og FRU DE SILVA ranker ryggen
og skruer et smil på.

FRU DE SILVA:
Tusind tak, fordi De kørte hr.
Pimenta hjem i går - det var da
heldigt, De lige var i nærheden...

MIGUEL:
Jeg var ude og besøge Deres søn.

FRU DE SILVA
(vred):
Ved De hvad, hr. Carvalho, det
vidste jeg godt, De ville ende med
at gøre. Hvorfor vidste jeg bare
det om Dem? Jeg synes, De er gået
langt, langt over stregen. Jeg
troede, vi havde en aftale og at De
ville respektere den, men jeg havde
nok for høje tanker om Dem.

112. INT. FORSTUE TIL FRU DE SILVAS STUE - MORGEN

ARTURO kommer ned af trappen og passerer forstuen hvor han ser FELIPE sidde og lytte ved døren ind til FRU DE SILVAS stue. Man kan svagt høre MIGUEL og FRU DE SILVAS stemmer fra bag den lukkede dør. FELIPE vender sig mod ARTURO og sender ham et nederdrægtigt smil. ARTURO kigger et øjeblik på ham og går så ud.

113. INT. FRU DE SILVAS STUE - MORGEN

MIGUEL og FRU DE SILVA sidder og taler sammen.

MIGUEL
(skarpt):
Hvorfor er De så bange for, at jeg
taler med Deres søn?

FRU DE SILVA:
Jeg er aldeles ikke bange, men han
er jo syg. Det sagde jeg til Dem
fra starten, men De troede ikke på
mig, og hvis De ikke engang kan se
det nu, hvor De har mødt ham, så...

MIGUEL:
Jeg ved da godt, at han er syg, og
jeg har overhovedet ingen planer om
at udstille ham i min bog, men hvad
er det, De er så bange for at han
skal sige? For De er jo bange, det
kan jeg se.

FRU DE SILVA
(chokeret og rasende):
Bange?!?

MIGUEL
(skarp og koldblodig):
Jeg tror, han ved noget om Deres
mand, som ingen andre må vide. Og
jeg tror, De har gemt ham væk,
fordi De er bange for, at han skal
fortælle det til nogen...

FRU DE SILVA rejser sig.

FRU DE SILVA:
UD! Kan De så komme ud! Jeg vil
aldrig tale med Dem mere! De er en
løgner og en sadist - og De er kun
ude på at ødelægge mit liv! Jeg vil
ikke have Dem i mit hus! UD!

MIGUEL bliver siddende i sin stol og kigger udtryksløst på FRU DE SILVA. Han rejser sig og tager sin hat fra bordet.

MIGUEL:
Jeg ved, at Deres mand er i live -
og jeg skal nok finde ham.

FRU DE SILVA hiver og rusker i MIGUEL og slår på ham.

FRU DE SILVA
(råber):
DE ER SYG OG OND! Syg og ond! Syg!
Syg og ond!

MIGUEL gør sig fri af hendes greb og går uden at sige noget. FRU DE SILVA står tilbage fyldt med vrede, gråd og frustration.
114. INT. STRAVAGANZA - AFTEN

ARTURO og ANA sidder i en bås på Stravaganza. Det er aften. Der er liv i restauranten. I de andre båse sidder folk og spiser, og i baren står der en del mennesker og drikker. ARTURO og ANA er ved at være færdige med deres måltid.

ANA:
Det handlede om en mand, der bliver
forelsket i en kvinde, ja han
bliver faktisk besat af hende. Han
kender hende ikke, men han har set
hende nogen gange på en restaurant.
Han begynder at drømme om hende
hele tiden, han følger med i alt

hvad hun gør, og han bilder sig ind, at han kender hende. Han forestiller sig, hvordan han vil optræde i alle mulige situationer, hvordan det vil være, når han har vundet hendes hjerte, men han ved ikke hvordan han skal gøre det...

En tjener (TJ) kommer hen til deres bord.

TJ:

Er I færdige?

ANA:

Ja, tak, det smagte dejligt.

TJ tager af bordet.

ANA

(Fortsætter sin beretning):

...Så en dag falder hun for ham - han ved ikke engang hvorfor. De bliver kærestes, hun elsker ham, men han finder ud, at han ikke elsker hende. Men han tør ikke stoppe forholdet, for han har brugt for meget af sig selv på elske det han troede hun ville være. Og fordi han kan ikke gengælde kærligheden, forlader hun ham - og så elsker han hende igen.

(Forklarende)

Så han kunne kun elske hende, når han ikke havde hende...

ARTURO:

Hvorfor faldt hun for ham?

ANA:

Det ved jeg ikke - det er ikke til at sige

ARTURO:

Men han må da have gjort noget, siden hun kunne blive forelsket i ham.

ANA:

Nej, det skete bare - hun opdagede ham nærmest bare.

ARTURO:
Så må han også have gjort noget.

ANA:
Hvad mener De?

ARTURO:
Han må have gjort noget, der tændte
kærligheden i hende - man møder jo
nye mennesker hver dag, som man
ikke bliver forelsket i.
(Ler)
Haha.

ANA smiler som svar på ARTUROS latter.

ANA:
Jeg tror, dem der lavede stykket,
mente at kærlighed er noget, der
kan komme fuldstændig bag på én -
han falder jo også for hende uden
at hun har givet ham nogen særlig
opmærksomhed... Jeg synes egentlig,
det er en meget flot tanke.

ARTURO:
Det er det måske også...

ANA:
Men De er ikke helt enig?

ARTURO:
Det ved jeg ikke - jeg advarede Dem
jo, jeg dur ikke til teaterstykker.

ARTURO smiler til hende.

ANA:
Jeg tænkte faktisk meget over, hvad
De sagde sidst om, at et stykke let
bliver kunstigt - og det har De ret
i, men jeg tror ikke, det er den
måde, man skal bruge det på... Man
kan slet ikke leve sit liv på den
måde, som de gør i et skuespil -
alt der er jo meget større end i
virkeligheden...

ARTURO:
Men hvorfor skal man så se det,
hvis man ikke kan bruge det i sit
 eget liv?

ANA:
Det er da for at se, hvordan livet
er tænkt til at skulle leves.

ARTURO
(smilende):
Ville De gerne leve på den måde?

ANA
(alvorlig):
Ja.
(Smiler af sig selv)
Men jeg er også meget romantisk.

TJ kommer hen til Deres bord.

TJ:
Vil I have kaffe?

ARTURO:
Jeg har ikke lyst.

ARTURO kigger over på ANA.

ANA:
Nej, tak.

TJ nikker og går.

ANA:
Har De nogensinde tænkt på at blive
gift?

ARTURO:
Det er ikke noget, jeg har
spekuleret så meget over.

ANA
(drillende):
Hvad så hvis De fandt den
rigtige...

ARTURO:
Det ved jeg ikke - det er ikke til
at sige... Er det da noget De
tænker meget på?

ANA
(selvironisk):
Jeg er en kvinde, så selvfølgelig
gør jeg det - men jeg kan også lade

være, hvis jeg virkelig anstrenger
mig.

(Ler)

Haha.

ARTURO:

Hvorfor er De så ikke blevet gift?

ANA:

Jeg har aldrig fundet den rigtige

ARTURO:

Er De bange for ikke at gøre det?

ANA:

Nej, det er jeg ikke - men jeg
håber da, det sker.

ARTURO kigger på ANA. Hun kigger tilbage på ham og lægger så blidt
sin hånd på hans. ARTUROS mimik ændrer sig overhovedet ikke og ANA
fjerner sin hånd igen og smiler lidt kejtet, da hun føler at hun
har overskredet en grænse.

De sidder lidt i tavshed.

ARTURO:

Jeg bliver nødt til at gå nu.

ANA:

Jeg tror, jeg bliver her lidt

ARTURO rejser sig og lægger et par sedler på bordet. De kigger et
øjeblik på hinanden, så tager han sin hat fra bordet.

ARTURO:

Kan De have det godt.

ANA:

I lige måde.

ARTURO går, ANA bliver siddende tilbage.

115. INT. FRU DE SILVAS STUE/FORSTUE/ENTRÈ/TRAPPE - NAT

MIGUEL bryder ind hos FRU DE SILVA. Han roder i skuffer og skabe,
kigger på bagsider af billeder, under sofaer og stole og studerer
på billeder fra Vasco de Silvas begravelse. Man kan se på MIGUELS
ansigt, at han ikke finder noget, han kan bruge.
Da han er på vej ud af pensionatets hoveddør, standser han op
vender sig og ser han ARTURO stå halvvejs nede af trappen. De
stirrer et øjeblik på hinanden, så vender ARTURO sig og går.

116. INT. ANAS KONTORBYGNING - EFTERMIDDAG

MIGUEL sidder i en lænestol i foyeren til ANAS arbejde. Han ryger en cigaret og slapper af. ANA kommer fra arbejde og får øje på ham.

ANA:

Hej.

MIGUEL:

Hej.

ANA:

Hvad laver De her?

MIGUEL:

Jeg venter på Dem.

ANA:

Hvorfor?

MIGUEL rejser sig.

MIGUEL:

Må jeg byde Dem på en drink?

ANA:

Joh... Jo, tak.

117. INT. BAR – EFTERMIDDAG

MIGUEL og ANA sidder på en bar med et par drinks.

MIGUEL:

Jeg er ked, at jeg bliver nødt til at snakke med Dem om denneher bog igen, men der er nogen ting, jeg ikke helt kan få styr på...

MIGUEL kigger på ANA.

ANA:

...Og det tror De, jeg kan?

MIGUEL:

Det ved jeg ikke, men jeg vil gerne høre hvad De kan fortælle mig.

ANA:

Okay.

MIGUEL:
De var med til begravelsen, ikke?

ANA:
Jo.

MIGUEL:
Var det en lukket kiste?

ANA
(forundret):
Ja, han var jo helt forbrændt.

MIGUEL:
Var DANIEL DE SILVA med til
begravelsen?

ANA:
Nej, det var han ikke.

MIGUEL
Hvorfor ikke?

ANA:
Han var jo indlagt.

MIGUEL:
Jamen, blev han ikke først det
efter Vasco de Silvas død?

ANA:
Han blev faktisk indlagt den samme
dag.

MIGUEL:
Var det noget, der var planlagt?

ANA:
Nej, det tror jeg ikke... Jeg ved
godt det ikke er pænt at sige, men
jeg havde egentlig på fornemmelsen,
at hun ventet længe på at få ham
sendt væk.

MIGUEL:
Altså, ud på sanatoriet?

ANA nikker

MIGUEL:
Var det ikke noget, de havde
besluttet i fællesskab?

ANA:
Så havde de nok sendt ham væk noget
før.

MIGUEL:
Hvor syg var han egentlig?

ANA:
Det ved jeg ikke.

MIGUEL:
Hmm. Hvordan optrådte fru de Silva
ved begravelsen?

ANA:
Som man kunne forvente.

MIGUEL:
Hvordan er det?

ANA:
Hun græd som man nu gør, når ens
mand er død.

MIGUEL:
Tror De da ikke, hun var rigtig ked
af det?

ANA:
Jo, men De ved jo selv hvor krukket
hun er.

ANA smiler til MIGUEL, som smiler tilbage.

MIGUEL:
Har De set hende siden?

ANA:
Jeg har mødt hende et par gange på
gaden, hvor vi har hilst på
hinanden, men ellers ikke noget.
(Holder en kort pause)
Skulle detteher ikke være en bog om
politik?

MIGUEL:
Jo, og det er det også, men det er
en biografi, så den handler ikke
kun om politik - den handler også
om hans familieliv. Under alle
omstændigheder vil jeg gerne gøre
det så grundigt, at der ikke

bagefter er nogen, der beskylder
mig for at have dækket over noget.

ANA nikker.

MIGUEL:
Vil De have en drink til?

ANA:
Nej tak, jeg vil hellere have en
mineralvand.

MIGUEL
(til bartenderen BT):
En mineralvand og en gin og lime.

BT nikker og går.

ANA:
Har De skrevet andre bøger?

MIGUEL:
Øh... Nej... Jeg har lavet lidt
researcharbejde for andre...

ANA:
Er det Deres egen idé at skrive
denneher bog?

MIGUEL:
Nej, det var et forlag, der
bestilte den.

ANA:
Har De egentlig mødt Arturo
Pimenta, der bor hos fru de Silva -
han arbejder også for et forlag.

MIGUEL:
Nå ja, det har jeg vist hørt - hvor
kender De ham fra?

ANA
(smiler):
Øh... Det var tilfældigt... Vi
stødte sammen ved en ulykke.

MIGUEL smiler tilbage til ANA.

MIGUEL:
Det lyder dramatisk.

ANA:
Nej, det var ikke så slemt.

BT kommer med deres bestilling og går uden at sige noget.

MIGUEL:
Og nu kender De ham så?

ANA:
Ja - vi har været ude sammen nogen
gange...

Man ser et kort glimt af tristhed i hendes ansigt og hun kigger
væk fra MIGUEL.

MIGUEL:
Er der noget galt... Nej, undskyld,
det skal jeg ikke blande mig i...

ANA:
Det skal De ikke undskylde - det er
bare mig, der er lidt dum i dag...

MIGUEL kigger alvorligt og forstående på ANA.

ANA
(fortsætter):
... Jeg kan ikke rigtig finde ud af
ham...
(Samler sig)
De har vel selv prøvet at være
forelsket.

MIGUEL smiler alvorligt til ANA.

MIGUEL:
Ja.

ANA:
Giver De stadig en drink?

MIGUEL:
Ja, selvfølgelig.

MIGUEL gør tegn til BT.

118. INT. ARTUROS KONTOR - MORGEN

ARTURO træder ind på kontoret med dagens mappe i hånden, tænder
lyset og ser, at skrivebordet, hans stol er væk og maleriet er
væk. Han tøver et øjeblik, går så hen til, hvor han plejer at

sidde. Han sætter sig med ryggen opad væggen, åbner sin mappe og påbegynder dagens arbejde.

119. EXT. ARTUROS KONTORBYGNING/INT. ARTUROS ETAGE/INT. ARTUROS KONTOR – MIDDAG

ARTURO kommer ud fra kontorbygningen. MIGUEL, der har stået på lur, venter til ARTURO er ude af syne og går så ind. Han går gennem lange kontorgange, til han finder en dør med ARTUROS navn på. Han dirker den op og træder ind i et fuldstændig mørkt rum. Han tænder lyset og kigger rundt i rummet, der til hans store forbavselse er fuldstændigt tomt. MIGUEL åbner på må og få døre ind til de andre kontorer, som også alle er tomme.

120. INT. STRAVAGANZA – AFTEN

ARTURO sidder i en bås på Stravaganza og har netop spist aftensmad, da MIGUEL kommer hen og sætter sig.

MIGUEL:
Godaften, Pimenta.

ARTURO tænder en cigaret.

ARTURO:
Godaften.

MIGUEL:
Tak for hjælpen.

ARTURO:
Hvad tænker De på?

MIGUEL:
Hvorfor sladrede De ikke til fru de Silva?

ARTURO:
Jeg gad ikke.

MIGUEL:
De tager det meget roligt - når man tænker på, hvad De er blandet ind i.

ARTURO kigger spørgende på MIGUEL.

MIGUEL:
Hvorfor er De overalt, hvor jeg er?

ARTURO:
Hvad mener De?

MIGUEL:
Sanatoriet, pensionatet, i selskab
med Ana - det eneste sted De ikke
er, er på Deres kontor.

ARTURO:
Jeg aner ikke, hvad De taler om.

MIGUEL
(sarkastisk):
Nej, selvfølgelig gør De ikke det -
det er jo bare tilfældigt
altsammen...

ARTURO kigger undrende på MIGUEL

MIGUEL:
Lad være med at spille dum. Det er
alvor detteher.

ARTURO:
Det er det sikkert.
(Rejser sig og lægger penge på bordet)
De må have mig undskyldt, men jeg
gider ikke høre på mere vrøvl.

ARTURO går. MIGUEL sidder tilbage, først forvirret over ARTUROS
nonchalance, derpå rasende over den måde, samtalen formede sig på.
Han rejser sig og løber efter ARTURO.

121. EXT. STRAVAGANZA - AFTEN

MIGUEL indhenter ARTURO ude på gaden. Han griber ARTURO i armen.
ARTURO vender sig mod ham. MIGUEL stikker en pistol i maven på
ham.

MIGUEL:
Nu kan det fandeme være nok! De
skal ikke komme her og tro, at De
kan narre mig - hvad er De ude
på!?!

ARTURO
(rolig):
Slip mig.

MIGUEL får et endnu mere sammenbidt udtryk i ansigtet og presser
pistolen hårdere mod ARTURO.

MIGUEL:
De har slet ikke noget at sige til
alt detteher?

ARTURO:
Nej.

MIGUEL:
Det finder vi ud af... Ind bilen -
De kører!

De sætter sig ind i MIGUELS bil. MIGUEL sidder på passagersædet
med pistolen rettet mod ARTURO. De begynder at køre.

MIGUEL
(betragter ARTUROS hårde ansigt):
De er sateme professionelle...

De sidder et sekund i tavshed.

MIGUEL:
... Men det hjælper Dem ikke nu.
Til højre her...

122. EXT. FANGEHUSET - AFTEN

Huset henligger i mørke. MIGUELS bil svinger ind og parkerer lidt
væk fra det. ARTURO og MIGUEL stiger ud og begynder at gå op mod
huset. ARTURO forrest, MIGUEL bag ham med pistolen.

MIGUEL
(hviskende):
Kender De detteher sted?

ARTURO svarer ikke.
MIGUEL dirker fordøren op.

123. INT. FANGEHUSET - AFTEN

ARTURO og MIGUEL træder ind i den mørke entré. MIGUEL gør tegn
til, at ARTURO skal blive stående i midten af entréen, mens han,
stadig med pistolen rettet mod ARTURO kigger ind i de forskellige
rum og op ad trappen, mens han lytter. Da han føler sig sikker på,
at der ikke er nogen, går han hen til døren ind til cellen. Med
pistolen rettet mod ARTURO begynder han med nogen problemer at
dirke døren op.

124. INT. FANGEHUSET - AFTEN

I et soveværelse på 1. sal ligger en mand (GOMEZ) og sover. Man hører svagt lyden af noget, der klirrende falder til gulvet. GOMEZ vågner, svedig og omtumlet, stadig i sit tøj, som om han er faldet i søvn ved et uheld.

125. INT. FANGEHUSET - AFTEN

MIGUEL samler et bundt af nøgler og dirke op. Han står helt stille og lytter og fortsætter så. ARTURO står udtryksløs i baggrunden. Et øjeblik efter går låsen op med et klik. MIGUEL giver døren et lille skub og den svinger langsomt en smule op. I det svage månelys aner man et par ben bundet til en stol. I det samme tændes lyset i gangen. For foden af trappen GOMEZ og sigter på MIGUEL med en pistol.

GOMEZ:

Smid pistolen.

MIGUEL kigger måbende på GOMEZ, så på døren ind til cellen, så kigger han på GOMEZ og lægger pistolen på gulvet. ARTURO står i baggrunden med samme mine som før. Da han står et par skridt bag MIGUEL, kan han kigge ind i cellerummet. Kneblet og bundet til en stol sidder en ung mand. Han kigger med store bange øjne på ARTURO.

GOMEZ:

Spark den herover.

MIGUEL sparket pistolen over til GOMEZ, som samler den op. Han lægger den på telefonbordet. Han tager røret og holder det mellem kind og skulder. Med pistolen rettet mod MIGUEL drejer han et nummer.

GOMEZ:

Det er mig. Der står et par fyre her, som glemte at banke på. I bliver lige nødt til at komme over.

126. INT. FANGEHUSET - NAT

ARTURO og MIGUEL sidder i en sofa i stuen. Overfor dem sidder SANTOS. I baggrunden står GOMEZ og HÅNDLANGER 7. SANTOS stirrer et meget langt øjeblik på ARTURO og MIGUEL. Alt er stille.

SANTOS:

Vil I selv fortælle, hvorfor I er her, eller skal vi hjælpe jer?

MIGUEL, bleg og svedende, kigger rundt og over på ARTURO, som uden at fortrække en mine kigger på SANTOS.

MIGUEL
(synker en klump):
Kan De ikke regne det ud?

SANTOS:
Idiot! Vi ved godt, hvad I laver
her, men hvorfor?

Tavshed.

SANTOS
(til ARTURO):
Hvad med dig - hvorfor er I her?

ARTURO
(kolddblodigt):
Det ved jeg ikke. Det var ham, der
tvang mig herhen.

SANTOS vender sig om og kigger på GOMEZ.

GOMEZ:
Øh, han
(nikker over mod MIGUEL)
holdt ham op med en pistol.

SANTOS
(kigger indtrængende på ARTURO):
Hvorfor?

ARTURO
(med overbevisning):
Aner det ikke. Spørg ham.
(Nikker mod MIGUEL)

SANTOS:
Okay.
(Til MIGUEL):
Hvorfor?

MIGUEL er om muligt endnu mere bleg og svedende end før.

MIGUEL
(i vildrede):
Han... Han...
(Stopper. Med tom og opgivende stemme)
Jeg ved det ikke...

SANTOS kigger et kort øjeblik på ham, så smøger han ærmerne op. Han rejser sig.

SANTOS
(til MIGUEL):

Kom her.

MIGUEL rejser sig langsomt og går hen og stiller sig overfor SANTOS med bøjet hoved.

SANTOS
(peger mod rummet):
Hvad ville du derinde?

MIGUEL kigger fortvivlet på SANTOS uden at kunne sige noget. Han aner stadig ikke, hvad han skal svare, da SANTOS giver ham et hårdt slag i maven. MIGUEL vakler. Så giver SANTOS ham endnu et slag i maven.

SANTOS:
Hvad skulle du finde derinde?

MIGUEL kæmper for at holde sig stående. ARTURO kigger udtryksløst på dem. MIGUEL svarer ikke på SANTOS spørgsmål. SANTOS giver ham et ikke specielt kraftigt knytnæveslag på kæben og MIGUEL falder omkuld. SANTOS træder til side, mens MIGUEL forsøger at rejse sig. HÅNDLANGER 7 træder til og begynder at banke MIGUEL. HÅNDLANGER 7 stopper og SANTOS læner forover mod MIGUEL, som ligger og gisper efter vejret.

SANTOS:
Hvem arbejder du for?

MIGUEL svarer ikke. SANTOS sparker ham i nyrene.

MIGUEL
(kan ikke længere holde smerten fra slagene i sig):
Aaaaarhgggg!

MIGUEL får endnu et spark.

MIGUEL:
Aaaaarhgggg!

SANTOS:
Hvem arbejder du for?

MIGUEL
(gispende):
Det kan jeg ikke sige.

SANTOS bukker sig ned og hiver pinefuldt langsomt MIGUELS hoved op ved øret.

SANTOS
(hviskende):
Hvem arbejder du for?

MIGUEL
(med ansigtet fortrukket i smerte):
Daniel de Silva.

SANTOS giver slip på MIGUEL, hvis hoved falder til gulvet, og kigger på GOMEZ og HÅNDLANGER 7, forundret over at høre det navn i den sammenhæng.

MIGUEL ligger på ryggen på gulvet og puster. HÅNDLANGER 7 sætter en fod på hans mave.

SANTOS:
Hvad regnede du med at finde her?

MIGUEL
(gispende):
En mand.

SANTOS kigger smilende rundt i rummet, så han tager i én hurtig bevægelse sin pistol frem, stikker den i munden på MIGUEL og spænder hanen.

SANTOS:
Hvilken mand, din idiot?

MIGUEL
(kan ikke tale rent med pistolen i munden):
Vasco de Silva.

SANTOS:
Hvad siger du?

MIGUEL
(med vilde øjne og grødet tale):
Vasco de Silva.

SANTOS
(vantro):
Vasco de Silva....? Du tror, at
Vasco de Silva er her?

MIGUEL:
Ja.

SANTOS trækker pistolen ud af munden på MIGUEL.

SANTOS
(mens han rejser sig):
Ha-ha-ha... Vasco de Silva!
HAHAHAHAHAHAHAHAHAHA!!!!

SANTOS og HÅNDLANGER 7 kigger et øjeblik på hinanden, mens GOMEZ stirrer dødt ud i rummet.

SANTOS og HÅNDLANGER 7:
HAHAHAHAHAHAHAHA!!!!

SANTOS giver MIGUEL et hårdt spark i maven

SANTOS
(hårdt):
Idiot! Skrid hjem til
tosseanstalten!

SANTOS sparker MIGUEL igen og MIGUEL begynder at kravle hen i mod døren. HÅNDLANGER 7 griber fat i MIGUEL og slæber ham ud til hoveddøren

SANTOS
(vender sig mod ARTURO):
Skrid med dig!

ARTURO rejser sig roligt og begynder at gå mod døren.

MIGUEL står i gangen og klamrer sig til hoveddørens karm. HÅNDLANGER 7 giver ham et skub, så han snubler ud på gaden. MIGUEL støtter sig til muren med den ene arm.

SANTOS stopper ARTURO, som er på vej ud, og peger på ham med pistolen.

SANTOS
(med rolig stemme):
Hvis vi ser Jer en gang til... Hvis
vi bare hører om Jer, så slipper I
ikke med bank!

ARTURO kigger SANTOS i øjnene og nikker. Så går han ud af døren og forbi MIGUEL, som følger efter.

127. INT. MIGUELS BIL – NAT

ARTURO og MIGUEL sidder i MIGUELS bil. Ingen af dem sige noget. ARTURO kører, og MIGUEL sidder på passagersædet med hovedet lænet tilbage og sunder sig.

MIGUEL:

Det slap De fandeme let fra.

ARTURO svarer ikke og de kører lidt i tavshed.

MIGUEL:

De er sateme en kryster! De kunne godt have gjort et eller andet. Nu kan De tage hjem uden der er sket Dem noget som helst!

ARTURO:

Nu er det nok! De stikker en pistol i maven på mig, tvinger mig midt om natten ud til en flok gangstere og forventer så, at jeg redder Dem ud af det. Men nu skal jeg sige Dem en ting: De er ikke til at redde - render rundt og leder efter en mand, der har været død i ti år...! Når jeg ikke sagde noget til fru de Silva om Deres indbrud, så er det fordi jeg er ligeglad med, hvad De går og laver. Når jeg ikke hjalp Dem i nat er det af samme grund. Jeg blander mig ikke i Deres liv, De blander Dem ikke i mit!

MIGUEL:

Jeg troede...

ARTURO:

Ja? Hvad troede De?

MIGUEL:

Jeg troede... Jeg forstår stadig ikke, hvad De har med detteher at gøre...

ARTURO bremser bilen hårdt op og vender sig mod MIGUEL

ARTURO:

Der er ikke noget at forstå! Jeg har ikke noget med detteher at gøre! Hvad det end er, De foretager Dem af dumheder, burde de opgive det nu. Og selv hvis De er så dum, at de ikke opgiver det, skal De i hvert fald ikke blande andre ind i det!

ARTURO åbner døren og stiger ud af bilen.

MIGUEL:
Det er ikke kun Dem, det handler
om. Der står mange ting på spil i
denneher sag.

ARTURO
(bøjer sig ned og taler ind af vinduet):
Det kan godt være, men dem redder
man ikke ved at opføre sig som en
idiot!

ARTURO begynder at gå, MIGUEL sidder tilbage i bilen.

128. EXT. SANATORIET – FORMIDDAG

MIGUEL, der er i nypresset tøj, har et blåt mærke på kæben, men
ser ellers ud som han plejer. Han ringer på døren.

Døren åbnes af en sygeplejerske (SYGEPLEJERSKE 3).

SYGEPLEJERSKE 3:
Ja?

MIGUEL:
God morgen. Jeg skal tale med
Daniel de Silva. Det er vigtigt.

SYGEPLEJERSKE 3:
Vi tager ikke imod gæster i dag.

MIGUEL:
Prøv og hør, det er meget vigtigt,
at jeg kommer til at snakke med ham
nu.

SYGEPLEJERSKE 3 kigger tvivlende på ham.

MIGUEL:
Det tager kun to minutter, men det
skal være nu.

SYGEPLEJERSKE 3 tøver, mens hun beslutter sig.

SYGEPLEJERSKE 3:
Okay, så kom ind.

129. INT. VASKERUM/SANATORIET – FORMIDDAG

MIGUEL går ned af gangen og banker på døren til DANIEL DE SILVAS
værelse. Ingen svarer. Han skal til at åbne døren, da han

genkender DANIEL DE SILVAS stemme, som kommer fra et rum længere nede af gangen. Han går efter lyden og kommer til en dør, der står på klem. Han skubber den op. I en art badeværelse sidder DANIEL DE SILVA i en zinkbalje på gulvet og bliver skrubbet med en stor grov børste på overkroppen af en stovt sygeplejerske (SYGEPLEJERSKE 4). DANIEL DE SILVA kigger med et fjernt smil på MIGUEL, som står i døren

SYGEPLEJERSKE 4:
Du skal altså sige det, når der sker sådan noget. De andre kan ikke lide at være sammen med dig, når du har alle de små dyr på dig. Føj for pokker!

SYGEPLEJERSKE 4 skrubber hidsigt.

DANIEL DE SILVA:
Mmm.

MIGUEL
(rømme sig):
Host-host.

SYGEPLEJERSKE 4 vender sig mod ham.

SYGEPLEJERSKE 4:
(bliver forskrækket over at se MIGUEL i døren):
Åh! Jeg fik et chok, jeg havde slet ikke set at De stod der.

MIGUEL:
Jeg skal tale med DANIEL DE SILVA.

SYGEPLEJERSKE 4:
De må lige vente et øjeblik, han har haft et lille uheld. Kan De ikke gå ud på terrassen, så kommer vi om lidt. Det er op af trappen og så til højre.

MIGUEL:
Okay.

MIGUEL lukker døren bag sig og går ned til trappen, som er for enden af gangen. Fra vaskerummet kan han høre SYGEPLEJERSKE 4 tale til DANIEL DE SILVA.

SYGEPLEJERSKE 4:
Nu har du fået gæster... Kan du
ikke se, du bliver nødt til at sige
det næste gang.

MIGUEL går op af trappen og ud på terrassen.

130. EXT. TERASSE/SANATORIET - FORMIDDAG

Lyset er mildt og blødt. MIGUEL går hen til kanten for at nyde udsigten, uden at lægge mærke til en række af ti-femten personer, der ligger på dækstole indpakket i tæpper som mumier, så kun deres ansigter er fri. MIGUEL tænder en cigaret og drejer sig for at kigge. Han bliver overrasket over at se rækken af mennesker, der alle kigger venligt på ham. Han står et øjeblik og absorberer indtrykket.

MIGUEL:
God dag.

Hele rækken kigger på ham, nikker og smiler så et bredt, venligt og mildt smil. MIGUEL vender sig og kigger atter ud over terrænet.

SYGEPLEJERSKE 4 kommer trillende ud med DANIEL DE SILVA, der sidder indpakket på samme måde som de øvrige patienter i en rullestol. Rækken af mennesker bliver skræmte ved synet af DANIEL DE SILVA. De udstøder alle et lille gisp. SYGEPLEJERSKE 4 kører DANIEL DE SILVA hen ved siden af MIGUEL og går så. MIGUEL og DANIEL DE SILVA kigger et øjeblik på hinanden. DANIEL DE SILVA sidder med sit lille, fjerne smil.

MIGUEL:
Jeg stopper sagen nu.

DANIEL DE SILVA kigger på ham, stadig med det samme smil

MIGUEL:
Jeg er ked af det, den giver ikke
mening længere. Jeg kan ikke gøre
den færdig - og jeg vil heller
ikke.

DANIEL DE SILVA kigger fortsat på ham uden at sige noget.

MIGUEL:
Jeg er virkelig ked af det, men jeg
kan ikke fortsætte...

DANIEL DE SILVA:
Nå.

MIGUEL:
Er De ligeglad med, at jeg ikke
finder Deres far?

DANIEL DE SILVA:
Skal jeg fortælle Dem noget?
Engang, hvor jeg sejlede som matros
og vi havde rundet Biscayen, var
jeg nede i lasten og save noget
tømmer sammen med en knægt, der
lige var påmønstret.
(Standser)
Giver De ikke en cigaret?

MIGUEL:
Jo.

MIGUEL putter en cigaret i munden på DANIEL DE SILVA. MIGUEL
tænder den og DANIEL DE SILVA tager et dybt hiv og puster ud.
MIGUEL holder cigaretten mens DANIEL DE SILVA fortsætter sin
historie.

DANIEL DE SILVA:
Han duede ikke rigtig til noget, så
jeg blev nødt til at vise ham,
hvordan man gjorde...

(Stopper og får et sug af
cigaretten)

Men jeg blev sgu lidt for ivrig, så
jeg kom til at save et rundt hul i
bunden af skibet, og så sagde
kaptajnen til mig at jeg skulle
sidde med røven nede i hullet
resten af turen, så der ikke kom
vand ind.

(Stopper og får endnu et sug af cigaretten. Kniber øjnene sammen
og kigger på MIGUEL)

Ved De, hvad der skete? Der kom en
stor hvid haj og bed mig i røven...
Og det gjorde fandeme ondt... Er De
nogensinde blevet bidt af en haj?

MIGUEL ryster på hovedet. DANIEL DE SILVA får endnu et sug af
cigaretten.

DANIEL DE SILVA:
Jeg har en tatovering af en harpun
på mine røvballer, hvis der skulle
komme en haj en anden gang.

MIGUEL kigger med et alvorligt udtryk på DANIEL DE SILVA, på
udsigten, på rækken af mennesker.

MIGUEL:
Når jeg går nu, er sagen slut.

MIGUEL kigger på DANIEL DE SILVA, der kigger tilbage, stadig med det samme ligeglade smil.

MIGUEL:
Farvel.

DANIEL DE SILVA svarer ikke, men kigger blot med det samme ligegyldige smil. MIGUEL begynder at gå. Da han er næsten henne ved døren, hører han DANIEL DE SILVAS stemme.

DANIEL DE SILVA
(med fast stemme):
Farvel

MIGUEL stopper, vender sig mod DANIEL DE SILVA og nikker og går så.

131. EXT. HAVEN/PENSIONATET – SEN EFTERMIDDAG

ARTURO sidder i haven og læser avis, drikker en kop kaffe og ryger en cigaret. ANA kommer ind.

ANA:
Hej.

ARTURO kigger op, forbavset over se ANA.

ARTURO:
Hej.

ANA:
Fru de Silva sagde, at De sad heromme.

Der er opstår en kort pause.

ARTURO:
Vil De ikke sidde ned.

ANA:
Tak.

ANA sætter sig.

ANA
(fattet):
Der er noget, jeg gerne vil tale med Dem om.

ARTURO kigger afventende på hende.

ANA:
Jeg er forelsket i Dem...

ARTURO forholder sig tavs. Hans ansigt røber ikke hans reaktion.

ANA smiler forlegent på grund af ARTUROS tavshed. Hun tager sig sammen og fortsætter.

ANA:
Jeg kan ikke finde ud af Dem.
(Pause)
Jeg kan ikke finde ud af, hvad De vil have. Det er aldrig Dem, der kontakter mig, det er altid mig der venter på Dem. Jeg kan ikke komme om bag Deres facade... Jeg ved ikke engang, hvad det er for en mand, jeg har forelsket mig i...
(Med skælven i stemmen)
Jeg kan ikke finde ud af, om De overhovedet er interesseret i mig...

ANA kigger op på ARTURO, som sidder tavs og alvorlig.

ANA:
Men det er De ikke...

ARTURO:
Nej.

Tavshed.

ARTURO:
De finder en anden.

ANA
(rejser sig med rystende ben og blanke øjne):
Jeg... Jeg er ked af, at jeg forstyrrede...

ANA skynder sig ud af haven, ARTURO sidder tilbage og kigger efter hende.

132. INT. STRAVAGANZA – SEN EFTERMIDDAG

MIGUEL sidder på Stravaganza med alvorlig mine og en drink foran sig. Det er ved at blive aften. Stedet er ved at blive fyldt. ANA kommer ind og går op til baren for at bestille, da hun får øje på MIGUEL. Han har ikke set hende, og mens hun venter på sin drink,

overvejer hun, om hun skal gå hen til ham. Bartenderen giver hende drinken og hun går hen til MIGUEL.

ANA:
Må jeg sætte mig?

MIGUEL kigger op og genkender hende.

MIGUEL:
Hej.

MIGUEL gør tegn til at hun kan sætte sig. Hun sætter sig og får øje på det blå mærke på hans kæbe.

ANA:
Gud, hvad er der sket?

MIGUEL:
Jeg har fået bank...

ANA:
Hvorfor?

MIGUEL
(griner lidt fjoget):
Hehe... Det er en lang historie,
men det er ligemeget nu...

De sidder et øjeblik i tavshed, ANA ser trist ud.

MIGUEL:
Er De ked af det?

ANA:
Ja.

MIGUEL:
ARTURO?

ANA:
Ja.

MIGUEL:
De har fortalt ham, at De er forelsket i ham?

ANA:
Ja.

MIGUEL:
Og han er ikke forelsket i Dem?

ANA:

Nej.

MIGUEL:

Det kan jeg ikke forstå.

ANA

(smiler):

Tak, det var sødt sagt... Jeg ved ikke, hvordan jeg kunne tage fejl...

MIGUEL:

I det mindste har De fulgt Deres hjerte.

ANA:

Ja - eller også har jeg bare snydt mig selv...

MIGUEL:

Det er jo prisen...

ANA:

Hvad mener De?

MIGUEL:

Det er prisen for at være et menneske, der tør at føle.

ANA

De får det til at lyde så stort...

MIGUEL:

Jeg mener det... Det er det.

De sidder et øjeblik hensunken i deres egne tanker. MIGUEL berører uden at tænke over det det blå mærke på sin kæbe. ANA kigger op og ser dette.

ANA:

Må jeg ikke høre den der lange historie?

MIGUEL:

Jo... Det må De... Den er egentlig ikke så lang... Men De synes sikkert, jeg er en idiot, når jeg er færdig...

ANA:

Hvorfor skulle jeg det?

MIGUEL:
Jeg er detektiv. Alt det med bogen
var noget, jeg fandt på for at
kunne arbejde med en sag.

ANA sidder et øjeblik og fordøjer MIGUELS oplysninger.

ANA
(lidt tøvende):
Hvad så med alt det, De har spurgt
mig om?

MIGUEL:
Det var en del af min undersøgelse.

ANA:
Hvad er det for en sag? Har det
noget med mig at gøre?

MIGUEL:
Nej, det har det ikke - det var
noget om Vasco de Silva, men... Jeg
kan ikke rigtig fortælle Dem det...

ANA tænker over hvad MIGUEL har sagt.

ANA:
Er De fra politiet?

MIGUEL:
Nej, nej, det er jeg ikke.

ANA
(insisterende):
Hvad var det, De skulle finde ud
af?

MIGUEL
(med et bittert smil):
Jeg ved det ikke.

ANA kigger bebrejdende på MIGUEL, som om hun forventede et lidt
bedre svar.

MIGUEL
(empatisk):
Jeg ved det virkelig ikke. Og
selvom jeg vidste det, kunne jeg
ikke fortælle Dem det.
(Sidder et øjeblik uden at sige noget)
Jeg er ked af, hvis De føler, at
jeg har holdt Dem for nar.

ANA:
Det var De vel nødt til.

MIGUEL smiler.

MIGUEL:
Ja...

ANA:
Hvad så nu?

MIGUEL:
Nu starter jeg med en drink sammen
med Dem.

MIGUEL smiler til ANA, som smiler tilbage.

ANA:
Har De fortalt det til fru de
Silva?

MIGUEL
(overrasket):
Nej, nej, det skal hun slet ikke
vide noget om.

ANA:
De bliver da nødt til at fortælle
hende, at der ikke kommer nogen bog.

MIGUEL
Ja... Jeg ved godt. Det gør jeg nu.

MIGUEL rejser og lægger nogen sedler på bordet.

ANA:
Vi ses.

MIGUEL:
Ja, det gør vi.

MIGUEL smiler til ANA og går. ANA sidder tilbage.

133. EXT. PENSIONATET/INT. ENTRÈ/FORSTUE/FRU DE SILVAS STUE -
AFTEN

MIGUEL banker på hoveddøren til pensionatet, men ingen svarer. Han træder indenfor, banker på dørkarmen til den åbne dør ind til FRU DE SILVAS stue og stiller sig i døren og kigger ind i stuen. Den er tom. På chatollet ligger en konvolut og ovenpå den et bundt pengesedler. I det samme kommer FRU DE SILVA.

FRU DE SILVA
(chokeret):
Hvad laver De her?!?
(Men hun skynder sig hen til chatollet og putter pengene i sin taske)
UD! UD! UD! Jeg vil ikke have Dem her!

FRU DE SILVA skynder sig hen til døren og MIGUEL når at træde et skridt tilbage, inden FRU DE SILVA smækker døren i, så karmen ryster og et billede falder ned. MIGUEL når lige at gribe det.

MIGUEL
(gennem døren):
Det tager kun et øjeblik...

Ingen svarer. MIGUEL kigger ned på billedet, som han holder i sine hænder, og opdager at det er et fotografi af Vasco de Silva sammen med FRU DE SILVA og DANIEL DE SILVA. Vasco de Silva ser stolt ud, DANIEL DE SILVA er plaget af sin latente galskab og FRU DE SILVA har et altfavnende, moderligt udtryk i ansigtet. For MIGUEL, som tror han kender FRU DE SILVA, synes hendes udtryk at udstråle en art skinger ondskab.

MIGUEL hænger billedet på plads.

134. EXT. PENSIONATET - AFTEN

MIGUEL går ud til sin bil og sætter sig ind. Et øjeblik efter kommer FRU DE SILVA kørende ud af porten. MIGUEL starter bilen og kører efter hende.

135. EXT. BY/EXT. CASINO - AFTEN

På vej til casinoet begynder MIGUEL at svede. Han løsner sit slips, tager sin hat af og tørrer sig på panden med bagsiden af hånden. FRU DE SILVA drejer ind af bagindkørslen, MIGUEL fortsætter et lille stykke længere og holder så ind til siden. Han går hen til det træ, han klatrede over sidst, men der står en gruppe mænd, så han må opgive. Han står et sekund, så begynder han at løbe. Halvt løbende, halvt gående når han hovedindgangen til casinoet.

136. INT. HALL/GARDEROBE/CASINO - AFTEN

MIGUEL går forbi dørmanden.

GARDEROBEPASSER:
Skal jeg tage Deres jakke?

MIGUEL
(mens han går hurtigt forbi):
Nej, det...

MAITRE D'OR:
God aften.

MIGUEL nikker utålmodigt og går forbi.

137. INT. ROULETTESAL/BAR/LOUNGE/EXT. TERASSE/PARK/CASINO

MIGUEL haster gennem roulette-salen og baren. Han er ikke i stand til at være forsigtig. Lyset skærer ham i øjnene og omgivelserne flyder sammen. På terrassen støder han ind i en gæst, som spilder lidt af sin drink.

MIGUEL
(mens han hastigt børster på gæstens jakke):
Undskyld.

MIGUEL haster videre, mens gæsten kigger efter ham og så går hen til en tjener og peger efter MIGUEL.
MIGUEL småløber over græsset i tusmørket. Han når lågen, går gennem den og hen mod huset.

138. EXT. BAGHUSET – AFTEN

MIGUEL stiller sig bag et træ og når lige at kigge op mod vinduet ind til kontoret, da to mænd, HÅNDLANGER 8 og HÅNDLANGER 9, fra hver deres side griber fat i hans arme.

HÅNDLANGER 8:
Hvad fanden laver du her?

MIGUEL:
Øh, jeg skulle...

HÅNDLANGER 8:
Du kommer lige med herind.

HÅNDLANGER 8 og HÅNDLANGER 9 hiver MIGUEL op mod huset.

139. INT. BAGHUSET – AFTEN

LUIS MARQUEZ står på sit kontor i færd med at tælle et bundt penge. Overfor ham står FRU DE SILVA og ser på med et sammenbidt udtryk. I sofaen sidder BODYGUARD og kigger fraværende på hende. LUIS MARQUEZ er færdig med at tælle pengene. Uden at ændre

ansigtsudtryk lægger han dem på bordet og kigger så på FRU DE SILVA.

LUIS MARQUEZ
(med alvorlig stemme):
Der mangler tusind.

FRU DE SILVA
(chokeret):
Hvad? Nej, det kan ikke passe!

FRU DE SILVA træder skridt frem og rækker ud efter pengene. LUIS MARQUEZ lægger en hånd på hendes arm.

LUIS MARQUEZ:
Bare rolig, de er her alle sammen.
Hahahaha.

FRU DE SILVA træder hurtigt et skridt tilbage. Hun kan ikke skjule sin væmmelse over hans berøring.

LUIS MARQUEZ
(mens han klapper på pengene, griner han for sig selv):
Hahaha.
(Henvendt til FRU DE SILVA)
I det mindste efterlod han sig en
spillegæld. HAHAHahha!

FRU DE SILVA
(dirrende af vrede):
Den slags spøger man ikke med!

LUIS MARQUEZ:
Nu hvor De er gældfri, skal De så
ikke selv over og have et spil?

FRU DE SILVA:
Det er sidste gang jeg sætter mine
ben her.

FRU DE SILVA vender sig og går.

LUIS MARQUEZ
(efter hende):
Vi ses! HAahahahah

BODYGUARD:
HahahAHAhaHAhAHA!

140. EXT. BAGHUSET - AFTEN

Udenfor kommer SANTOS gående sammen med to mænd (GÆST 1 og GÆST 2). De er alle klædt i smoking og har glas i hånden. De passerer FRU DE SILVA, som sammenbøjet og bister haster hen til sin bil.

GÆST 1:
Hvad fanden - har I fået piger
herude? Hahaha

GÆST 2
(som om GÆST 1 er pervers):
Hun var sgu da gammel.

SANTOS:
Der skal jo være lidt til enhver
smag! HAHAHA

De griner alle.

De går ind i huset.

141. INT. BAGHUSET - AFTEN

I entréen møder SANTOS, GÆST 1 og GÆST 2 LUIS MARQUEZ, der er på vej ud.

LUIS MARQUEZ:
Hvad så - kan du lide det?

SANTOS:
Ja, for fanden da!

HÅNDLANGER 8 kommer hen til dem

HÅNDLANGER 8
(til LUIS MARQUEZ):
Der var en fyr der luskede rundt
uden for. Vi tog ham med herind,
hvis du lige...

LUIS MARQUEZ:
Ved du hvad, det har jeg sgu ikke
tid til lige nu.
(LUIS MARQUEZ klapper SANTOS på skulderen)
Men det kan SANTOS klare. Han skal
også lave lidt for sine penge.
HAhahahAH!

De griner alle.

LUIS MARQUEZ
(til SANTOS):

Vi ses.

SANTOS:

Ja, det gør vi.

LUIS MARQUEZ går. SANTOS og GÆST 1 og GÆST 2 følger med HÅNDLANGER 8.

142. INT. BAGHUSET - AFTEN

I forhørslokalet står MIGUEL, bleg og svedende, sammen med HÅNDLANGER 9. Døren går op og SANTOS træder ind sammen med sit følge. MIGUEL får et chok, da han genkender SANTOS, men siger ikke noget.

SANTOS:

Det er jo vores ven fra
tosseanstalten. De har vist ikke
fået låst dig ordentligt inde,
hvad?

SANTOS træder hen til MIGUEL og kigger dels afventende, dels truende på ham. HÅNDLANGER 8 og GÆST 1 og GÆST 2 står bag SANTOS.

MIGUEL:

Jeg har stoppet sagen...

SANTOS kigger rundt i lokalet med et dystert blik.

SANTOS:

Hvad fanden snakker du om?

MIGUEL:

Jeg har stoppet sagen.

SANTOS:

Fik du ikke tæsk nok i går?
Selvfølgelig har du stoppet sagen,
dit fjols - der er jo ikke nogen!

MIGUEL:

Det var også det jeg kom for at
fortælle jer.

SANTOS står et øjeblik, fuldstændig målløs over, at nogen kan være så dum.

SANTOS
(til NUNO):
Giv mig lige denneder!

HÅNDLANGER 9 rækker SANTOS den revolver, han holdt MIGUEL op med.
SANTOS står lidt og leger med revolveren.

SANTOS
(hårdt):
Hvad skal vi stille op med dig?

Stilhed.

SANTOS
(til GÆST 1 og GÆST 2):
Hvad siger I? Skal jeg gøre mig
skyldig i medlidenhedsdrab?

SANTOS spænder hanen. GÆST 1 og GÆST 2 ved ikke hvad de skal sige.
Uden at tage blikket fra dem skyder SANTOS ned i gulvet foran
MIGUELS fødder. Det giver et kæmpe gib i MIGUEL, der bliver helt
hvid i hovedet. SANTOS kigger på GÆST 1 og GÆST 2 med et grin.

SANTOS:
Den går sgu let af, denneher, hvad?

SANTOS spænder hanen igen. GÆST 1 og GÆST 2 er tydeligvis ikke
trygge ved situationen.

GÆST 1:
Kan... Kan vi ikke bare lade ham
smutte?

SANTOS kigger på GÆST 1 og så på GÆST 2.

SANTOS:
Synes du også det?

GÆST 2:
Øhh... Ja... Ja...

SANTOS leger med revolveren, mens han tænker over det.

SANTOS
(til MIGUEL):
Du er vist heldig i aften.

SANTOS løsner hanen og rækker revolveren over til HÅNDLANGER 9. Så
træder han et skridt frem og giver MIGUEL en syngende lussing.

SANTOS vender sig og går ud af rummet sammen med sit følge.

SANTOS
(til HÅNDLANGER 9, mens han er på vej ud af døren):
Få ham ud!

143. INT. ENTRÈ/TRAPPE/GANG 1. SAL/FELIPES VÆRELSE - AFTEN

FRU DE SILVA træder ind af døren til pensionatet. Hun er ved at hænge sit tøj op, da hun hører et højt bump fra først sal. Hun færdiggør hvad hun er ved og går så op af trappen. Hun går hen, åbner døren til FELIPES værelse og går ind. FELIPE ligger på gulvet. Han er væltet til siden og har i faldet revet sin skrivebordsstol med sig. FRU DE SILVA kigger på FELIPE, så går hun hen og banker på døren til ARTUROS værelse. ARTURO åbner op i skjorteærmer og uden slips.

FRU DE SILVA
(forvirret, men dog rolig):
Vil De ikke komme med ind og kigge
på Felipe? Jeg tror, der er sket et
eller andet...

De går over til FELIPES værelse. FRU DE SILVA bliver stående i døren, mens ARTURO går hen til FELIPE, sætter sig på hug og mærker ham på halsen for at finde hans puls.

ARTURO
(stadig på hug):
Han er død.

FRU DE SILVA
(stille):
Åh, gud!

ARTURO rejser sig.

ARTURO:
De må hellere ringe til lægen.

FRU DE SILVA:
Ja... Ja, selvfølgelig.

FRU DE SILVA går. ARTURO kigger et øjeblik på FELIPE, så går han ind på sit værelse.

144. INT. ARTUROS ETAGE - MORGEN

ARTURO ankommer til sit arbejde. Pulten og bakkerne er væk. Der er intet tilbage. På gulvet, hvor pulten før stod, ligger dagens mappe. ARTURO kigger et øjeblik, så bukker han sig, tager mappen og går mod sit kontor.

145. INT. ENTRÉ/TRAPPE/GANG 1. SAL/FELIPES VÆRELSE - FORMIDDAG

MIGUEL kommer op af trappen til førstesalen. Et par flyttemænd, der bærer på en tung kiste, går prustende forbi ham, så han må presse sig op mod væggen. Døren til FELIPES værelse står åben og han kigger prøvende ind. Rummet er næsten tomt. FRU DE SILVA står ved vindueskarmen og lægger nogen papirer i en kasse. MIGUEL banker på dørkarmen og FRU DE SILVA vender sig om.

MIGUEL:
Jeg skriver ikke bogen alligevel.

FRU DE SILVA kigger tomt på ham

FRU DE SILVA
(tonløst):
Det er nok også bedst sådan.

MIGUEL kigger rundt i rummet.

MIGUEL
(tonløst):
Ja... Hvad er der sket?

FRU DE SILVA:
Han er død.

MIGUEL:
Kondolerer.

FRU DE SILVA:
Tak.

De står uden at sige noget.

MIGUEL:
Jeg går nu, fru de Silva. Tak for
Deres hjælp.

FRU DE SILVA:
Ja... ja, farvel, hr. Carvalho.

MIGUEL vender sig og går.

146. INT. PENSIONATET - EFTERMIDDAG

ARTURO kommer fra arbejde på dagen for FELIPES død. Pensionatet er tyst og stille. Han går forbi FRU DE SILVAS stue, døren dertil står på klem og han kan se FRU DE SILVA sidde ved vinduet, stirrende ud på vejen. Han fortsætter op mod sit værelse og ser, at døren til FELIPES værelse står på vid gab. Værelset er

fuldstændig ryddet. ARTURO kigger et øjeblik og går så ind på sit værelse.

147. EXT. ANAS KONTORBYGNING – EFTERMIDDAG.

Det er efterår. Nedfaldne blade blæses rundt på gader og fortove. Ved små boder sælges ristede kastanjer. Lyset er klart og den blå himmel virker en smule kold.

ANA står foran sit arbejde. MIGUEL kommer gående hen til hende. Hun smiler og går ham i møde, og de forsvinder ned af gaden sammen.

149. INT. ARTUROS KONTOR – MORGEN

ARTURO, med dagens mappe i hånden, åbner døren til sit kontor. Der er intet lys. Han fumler med kontakten, men der sker ikke noget. Han står et øjeblik, så træder han ind i det kulsorte mørke og lukker døren bag sig.

SLUT

PERSONBESKRIVELSER

Ana Camilo:

I slutningen af tyverne, 170-175 cm høj, pæn, med regelmæssige træk. Har halvlængt, brunt hår og lys, lidt sart hud. Er imødekommende og selvsikker af natur. Hendes univers er større end den by, hun bor i. Har ofte drømt sig væk, men har set i øjnene, at hun er bundet til det sted, hvor hun kommer fra. Er pænt og moderne klædt.

Arturo Pimenta:

I midten af trediverne, 180-185 cm høj. Er muskuløst bygget, hans ansigt er markeret, men pænt. Har mørkt hår, men lys hud. Udstråler en naturlig autoritet og dyb menneskelig ro. Lever fuldt ud op til sin overbevisning om, at hans liv bør leves så simpelt som muligt. Er på vej ind i sig selv, har ikke brug for andre mennesker, kender ikke kærlighed og savner den derfor heller ikke. Er fuldt bevidst om, hvordan han fungerer og derfor ikke til at slå ud af kurs. Er ikke nogen tragisk skikkelse, men tvært i mod på vej til at nå sit mål. Er altid velklædt og velsoigneret på grænsen til det sirlige.

Betjent:

I slutningen af trediverne, 175 cm høj. Fed, med dej-ansigt prydet af et sort overskæg. Flink, men dvask.

Bodyguard:

I midten af trediverne, 185 cm høj. Stor og muskuløs. Kort sort, krøllet hår og overskæg. Et bredt ansigt, der ikke røber hans tanker. Står standby, til der er brug for ham.

Carla Camilo:

I midten af trediverne, 160-165 cm høj, pæn på en anonym måde. Har en moderlig, lidt kedelig fremtoning. Har opsat mørkt hår og mørk hud.

Carlitos:

I midten af fyrrerne, 175-180 cm høj. Kraftig bygget. En alvorlig mand, der følger sine ordrer.

Carlos:

I midten af trediverne, 170-175 cm høj. Har mørkt hår og veltrimmet fuldskæg. En jævn mand, venlig men en smule kedelig.

Clothilde:

I slutningen af tyverne, 170 cm høj. Pæn og velklædt, men lidt for gammel af sin alder. Forskrækket over verden, som hun ikke forstår. Har mistet sin ungdommelige lethed og humor.

Daniel de Silva:

I midten af trediverne, 180-185 cm høj. Normal af bygning, men kroppen bærer præg af ikke at være blevet brugt. Mørkt hår, lidt kulør i ansigtet, men resten af kroppen er kridhvid. Ser almindelig ud, men hans blik afslører, at noget ved ham er anderledes. Der hviler en utilregnelighed over ham, som gør ham umulig at gennemskue.

Eduardo:

I staret af fyrrene, 170 cm høj. Meget fed. Sort bølget hår redt tilbage i sideskilning. Har et lille veltrimmet sort overskæg. Snakker meget, mest om ting han ikke har forstand på. Egocentreret på en måde, der gør ham afstumpet. Har penge og kan lide at vise det, men har ingen smag.

Felipe:

I midten af tresserne, 170 cm høj, og foroverbøjet. Tynd og vissen. Halvskaldet og sjusket at se på. Er intelligent, men har mistet sit tag i virkelighed. Er bange for verden som helhed, men har ingen hæmninger overfor folk på tomandshånd. Manipulerer så meget som muligt, og er samvittighedsløs når han vil nå sine egne mål. Har i mange år været undertrykt af fru de Silva, hvilket har resulteret i et bizart, kærlighedsløst slave/hersker-forhold.

Festgæst:

I midten af halvtredserne, 175 cm høj. Fuldskæg og festklædt. Kunne være hvem som helst.

Fru de Silva:

I midten af tresserne, 160-165 cm høj. Tynd og senet, men alligevel stærk. Er gammeldags og snerpet af sind. Skammer sig over ting i sit liv, som hun ikke kunne have ændret. Gør et overdrevent sirligt indtryk – både hvad angår påklædning og fremtoning. Manipulerer og lyver, men har aldrig gjort sig skyldig i en decideret forbrydelse. Felipe er blevet den, hun lader sine aggressioner og frustrationer gå ud over. Han er ikke et menneske, men en ting, hun kan behandle som hun nu har lyst.

Gomez:

I slutningen af tyverne, 180 cm høj. Veltrænet og almindelig af udseende. Kvik, men ikke typen, der avancerer indenfor del Ferro.

Gæst 1 og Gæst 2:

I midten af fyrrerne, 175-180 cm høje. Pæne og almindelige. Forretningsfolk i lommen på del Ferro. Fuldstændige ubrugte. Klædt i dyre, konservative smokings. Vege, vattede og uselvstændige.

Gæst på casino:

I slutningen af fyrrerne, 165-170 cm høj. Gråt hår, smoking, snerpet af udseende. En rigtig sladrebank.

Håndlanger 2, 3, 4, 7, 8 og 9:

Alle mellem 25 og 35 år, alle høje, anonyme muskelbundter, skabt til at tjene.

Irma:

I midten af trediverne, 165-170 cm høj. Almindelig af udseende. Er kedsommelig af væsen og fremtoning.

José Martinez:

I midten af trediverne, da han døde. Har tilbagestrøget sort hår. Almindelig af bygning, med et lidt hårdt ansigt. På politiets billeder iført skjorte, på familiebillederne afslappet påklædt og på billedet med Santiago Ortega er han i habit.

José Martinez' enke:

I starten af fyrrerne, 165-170 cm høj. Har sit mørke hår bundet i en knold. Er iført kjole og over den et forklæde. Er mild og venlig i sin fremtoning, har trætte øjne og er mærket af et hårdt liv.

Luis Marquez:

I starten af halvtredserne, 165-170 cm høj. Firskåren med et hårdt ansigt, der ikke røber hans egentlige følelser. Har høje tindinger, tilbagestrøget mørkt hår med grå stænk. Er dyrt, men ikke prangende klædt.

Mariana:

I midten af tyverne, 170-175 cm høj. Pæn og præsentabel. Ikke den flirtende type. Har opsat mørkt hår, er iført spadseredragt. Venlig på en professionel måde.

Miguel Carvalho:

I starten af trediverne, 175-180 cm høj. Mørkt hår i sideskilning, pæn og præsentabel. Hans ansigt afslører lidt for let hans tanker og følelser. Er uerfaren som detektiv hvad angår større opgaver. Ved, da historien starter, ikke, at han ikke er villig til at sætte sit liv på spil for sagen. Er ikke bange for sine egne følelser og for at leve efter dem. Er velklædt på en afslappet måde.

Nuno:

I slutningen af halvtredserne, 175 cm høj. Muskuløs, men i forfald. Har et kødfyldt, lidt rødmosset ansigt. Er i dårlig form og humør. Går klædt i en billig, men ikke lurvet habit.

Paulo Camilo:

I midten af trediverne, 175-180 cm høj. Lidt kvabset, med et rart ansigt. En ukompliceret og venlig mand. Klædt i habit.

Santiago Ortega:

I midten af tresserne. Gråt tilbagestrøget hår og fipskæg. Sidder i rullestol. Har en magtfuld udstråling, der understreges af hans

lysende øjne. Er klædt i en hvid sommerhabit, har et tæppe over benene.

Santos:

I starten af fyrrene, 180-185 cm høj. Veltrænet, med mørkt tilbagestrøget hår. Har et pænt, men hårdt ansigt. Har gjort karriere uden at møde problemer, og hans selvtillid er derfor i top. Optræder blæret. Går dyrt og lidt prangende klædt.

Sikkerhedsvagt:

I midten af trediverne, 180 cm høj. Karaktersvag og utilpas ved at modtage bestikkelse, men gør det. Klædt i uniform.

Sygeplejerske:

Alle i midten af halvtredserne, alle 165-170 cm høje. Stolte, stovte kvinder klædt i nypressede uniformer. Pligtopfyldende på grænsen til det ekstreme.

Vasco de Silva:

I slutningen af halvtredserne, da han døde. 180 cm høj. Næsten skaldet, med det resterende hår strøget tilbage. Har tykt sort overskæg og alvorlige, lidt buskede øjenbryn. Rank, med et stolt, lidt militærisk udtryk i ansigtet. Velklædt på en konservativ måde.

SCENEBESKRIVELSE

Anas kontorbygning/EXT.

En stor, lidt prangende bygnin. En bred svingdør med messinghåndtag er placeret i midten af bygningen. Over døren hænger et skilt med bygningens navn: Franz Ziegler.

Anas kontorbygning/INT.

Et stort rektangulært, marmobelagt rum. Langs væggene er der lænestole med standeraskebægre. Cirka midt på væggene er der en elevator. For enden af lokalet er der stor mahognireceptionsdisk. På hver side af den udgår brede marmortrapper til første sal. Bag disken er der en dør til et baglokale. Stedet er stort og prangende.

Arkivrum/INT.

Et mellemstort kvadratisk rum fyldt med arkivskabe fra gulv til loft.

Arturos etage/INT.

Et rektangulært rum med elevatorerne på den ene langside og på den anden Mariana Costas bord, et stort, monumentalt, men dog enkelt skrivebord. Fra hver side af bordet udgår gange til de forskellige kontorer.

Arturos kontor/INT.

Kvadratisk rum med et enkelt vindue overfor døren. Ved den ene væg et skrivebord med stol med front mod den anden væg, på hvilken der hænger et maleri af et lille skib på et oprørt hav. I vinduet står der et par pottedplanter og der hænger lyse beigefarvede gardiner.

Arturos kontorbygning/EXT.

En stor, lidt anonym bygning i funkisstil.

Arturos værelse/INT.

Et stort, rektangulært lyst rum med to vinduer. Rummet er simpelt møbleret: seng, skab, skrivebord og stol - alle simple og diskrete.

Baghuset/INT.

Fra en lille entré leder en gang til husets rum, blandt andet CHEF 1s kontor, og det lokale, hvor PD bliver forhørt.

CHEF 1s kontor er et mellemstort rektangulært rum. Til højre for døren står et skrivebord og overfor det er der et par lænestole og et barskab. Bag skrivebordet er der et pengeskab.

Forhørslokalet er et bart kvadratisk rum uden vinduer. Op ad den ene væg står et par tomme stålreoler og midt på gulvet står en stol.

Baghuset/parkeringsplads/port/EXT.

Huset er en to-etagers tidligere portner-bolig holdt i samme stil som casinoet. Husets hovedindgang er på den modsatte side af lågen. Heroverfor er der en lille parkeringsplads og til venstre for den er der en port med tilhørende vagthus. Huset er omkranset af gamle træer og fremstår pænt, nærmest hyggeligt.

Baglokale/Anas kontorbygning/INT.

Et almindeligt, lidt rodet rum med to skriveborde overfor hinanden med telefoner. Ved endevæggen står et omstillingsbord og i et hjørne står der en kaffemaskine.

Banegården/INT.

En stor sal holdt i nyklassicistisk stil. Højt til loftet, ovenlys, søjlerækker. En tobaksbod i midten af salen, skopudserstole langs den ene væg.

Banegården/EXT.

Monumental facade holdt i klassisk græsk stil. Banegården ligger ud til en stjerneformet plads med en statue i midten, hvorfra der udgår veje i alle retninger. Brede marmortrapper fører fra banegården ned til en holdeplads for taxaer. Adskilt herfra af en vej ligger bus- og sporvognsstoppesteder.

Bar/INT.

Et rektangulært rum. Til venstre er en buet bar med stole, til højre er der bås. Rummet er holdt i mørke nuancer: baren og båsene er mørke træsorter. Belysningen er dæmpet, på trods af dagslyset gennem vinduerne. Det er et pænt, lidt konservativt sted.

Bar 1. sal/Casino/INT

Et mellemstort rektangulært rum. Til venstre er der en lang bardisk med tilhørende stole, til højre lave sidegrupper. Franske døre leder ud til tagterassen. Fra lokalet er der udsigt over roulettesalen.

Bar/lounge/Casino/INT.

Et stort rektangulært rum. Til venstre for døren er der en lang bardisk med tilhørende stole, til højre er der et lille dansegulv og bag det en scene med plads til et "lille" bigband. Franske døre leder ud til terrassen.

Biblioteket/INT.

Et lille rum. Langs væggene står der maskiner til læsning af mikrofilm. Rummet bærer præg af, at det sjældent bliver brugt.

Boghandel overfor Arturos kontorbygning/EXT.

En gammel, lidt støvet boghandel. Udenfor står et par rodekasser med udsalgsbøger.

Brandtrappe på husfacade/EXT.

Rusten metalbrandtrappe på en husgavl med små reposer ved hver etage. Ud for hver repos er der et vindue.

By/EXT.

Byen ligger på en skråning ned til en bugt. Bag den ligger et tørt, bakket landskab, foran ligger oceanet.

Byen emmer af liv. Den er i typisk sydeuropæisk stil: brede avenuer og boulevarder, store pompøse bygninger, nogen af dem er slidte, andre nyrenoverede. Parker, pladser og små anlæg ligger spredt rundt i byen og giver luft i de travle gader.

Byen befolkes af alle slags mennesker: forretningsfolk, handlende, arbejdere, husmødre, krejlere og tiggere. De fleste folk er velklædte på en lidt konservativ måde.

Daniel de Silvas værelse/INT.

Et mellemstort, kvadratisk lyst rum. Til højre for døren står en hvidemaljeret hospitalsseng og en servante, til venstre står et skrivebord med en stol på hver side. Ud for skrivebordet er et stort vindue. Rummet er pænt og rent, men uden personlige ejendele.

Entré/trappe/Pensionatet/INT.

Aflangt, mørkt rum med hoveddøren i den ene ende og en hjørnetrappe i den anden. Til venstre for trappen hænger en knagerække, til højre er der en dør ind til forstuen. Til venstre for døren står en lille høj kommode, og over den hænger et spejl.

Fangehuset/EXT.

Lille mellemklasse-villa i et stille kvarter uden for byen. Huset ligger på en mellemstor grund med en lille stribe forhave mellem facaden og vejen. Til venstre for huset fører en indkørsel om bag det. Hovedindgangen ligger på husets forside og bagindgangen ligger på bagsiden. Huset er pænt, uden at være noget særligt. Høje hække afskærmer det fra nabogrundene og vejen.

Fangehuset/INT.

En bred gang går fra for- til bagindgang. På hver side af bagdøren er der et højt vindue, som er dækket af gardiner ned til gulvet.

Til venstre ligger først køkkenet og så badeværelset.

Herefter følger cellen: et lille kvadratisk rum uden vinduer, møbleret med en madras og en stol.

Efter cellen kommer en trappe, der leder op til første sal. Under trappen er et lille tomt rum.

Til højre for hoveddøren ligger først en stue: et stort kvadratisk rum. Til højre for døren er en sofa med sofabord og overfor den står et par lænestole. Til højre for døren står endnu et par lænestole og bag dem et par reoler. Der er gardiner for vinduerne og der hænger enkelte malerier på væggene. Rummet er pænt, men også lidt tomt.

Herefter kommer kontoret: et mellemstort kvadratisk rum med et skrivebord med front mod døren. Foran bordet er der et par stole,

bag det står en stor, dyb kontorstol og bag den er der et par arkivskabe. Også her er der gardiner for vinduerne. På førstesalen er der soveværelser.

Felipes værelse/INT.

Et mellemstort, kvadratisk, mørkt værelse med et vindue. Værelset er møbleret med et skrivebord med en skrivemaskine, en seng, et skab, en reol med bøger og mapper. På væggene hænger enkelte billeder. Alting er slidt og hærget, billigt, gammelt og snusket.

Festsalen/INT.

Et stort rektangulært rum med langborde. Der er lysekroner i loftet. Rummet udsmykket til fest og bordene er pænt dækkede.

Forstue til Fru de Silvas stue/INT.

Et lille, mørkt rektangulært rum. På begge sider af døren fra entréen står kommoder. På væggene hænger der familieportrætter. Overfor døren leder en bred dobbeltdør ind til Fru de Silvas stue.

Foyer/Arturos kontorbygning/INT.

Et stort, rektangulært, marmorbeklædt rum. På den ene langside er indgangsdøren, på den modsatte to elevatorer. Langs hver af de korte vægge står en bänk, og over den ene hænger en tavle med firmaets navn.

Fru de Silvas stue/INT.

Stort lyst rum med florgardiner for vinduerne. På væggene hænger familieportrætter og simple naturalistiske malerier af landsbyer, fiskerlejer og landskaber. Der står et chatol, et par lænestole og et par sofaer. Møblerne er holdt i en tung, borgerlig, klunkeagtig stil. Et par døre leder ind til husets øvrige rum.

Gang 1. sal/Pensionatet/INT.

Lang, relativt lys gang med vindue i den ene ende ud til gaden, og en dør i den anden. Herfra er der på gangens højre side to døre. Døren tættest på vinduet leder ind til Arturo Pimentas værelse. På venstre side er der tre døre, den midterste fører ind til Felipes værelse.

Gang/Anas kontorbygning/INT.

Lang veloplyst gang med døre på begge sider. Dørene er med glas i den øverste halvdel og de er tildækkede med persienser.

Gange/Arturos etage/INT.

Lange gulvtæppebelagte gange, oplyste af loftslamper, der virker som øer af lys i mørket. Gangene er anlagt i et sindrigt system, så de for en fremmed virker uoverskuelige.

Hall/Garderobe/Casino/INT.

Et smalt, højloftet rektangulært rum. En dørmænd tager imod gæsterne og åbner den brede dobbeltdør til garderoben. Garderoben er stort kvadratisk rum. På den venstre side løber en disk i hele rummets længde, på den højre side er der spejle og et

par lænestole. Fra garderoben er der, via brede dobbeltdøre, adgang til spillesalene.

Have/Pensionatet/EXT.

En stor gammel have omkranset af høje hække. Platan- og elmetræer danner skyggefulde områder, og i et af disse står der et bord med tilhørende stole. Der er rododendron- og rosenbuske.

José Martinez' enkes køkken.

Et lille hyggeligt køkken i en lejlighed. Et lille bord står op ad væggen med tre tilhørende stole. Rummet er fyldt med småting og gør et lidt rodet, men rent indtryk.

Kontorbygning/hustag/EXT.

En stor anonym kontorbygning holdt i funkis og beliggende i den indre by.

Hustaget er fladt og omkranset af en en meter høj mur. Rundt omkring stikker runde, dampende stålskorstene op.

Lagerbygning/EXT.

En stor, lidt snusket murstensbygning beliggende ved havnen. Midt på facaden er en stor port og i denne er der en dør.

Lagerbygning/kontor/INT.

Et meget stort, næsten tomt rum. Langs væggene står enkelte paller dækket af presenninger. I det ene hjørne fører en jerntrappe op til et træskur i første sals højde, der fungerer som kontor. Skuret er rektangulært med et stort vindue ud mod lagerhallen.

Landevej/EXT.

Støvet og slidt landevej mellem sanatoriet og byen. Der er ingen bebyggelse, kun spredt ørkenagtig vegetation.

Lufthavnen/EXT.

En landingsbane i udkanten af lufthavnsområdet. Ved siden af banen er en rundbuet hangar.

Miguels kontor.

Et mellemstort kvadratisk rum med døren i den ene ende, to vinduer i den anden. Til højre for døren er der en blank væg og overfor den Miguel Carvalhos skrivebord og to arkivskabe. Gennem vinduerne ses kvarteret med butikker, neonskilte og masser af liv. Kontoret er pænt og rent og fremstår nyt.

Parken/EXT.

Parken er mellemstor og omkranset af et jerngitter, der med tiden er blevet tilvokset. Indgangen er en stor portal i art nouveau. Ved indgangen er der en tobaksbod, en isbod, en avisautomat og en telefonboks.

Parken/INT.

En klassisk park med store veltrimmede græsplæner med kæmpestore, gamle træer. Et stisystem fører rundt i parken og der er bænke rundt omkring.

Parkeringsplads/Casino/EXT.

En høj hæk med en port, som fører ind til en stor rektangulær parkeringsplads med en bred grussti i midten som fører op til casinoet. Casinoets front er holdt i monumental palæstil, en bred marmortrappe leder op til en stor dobbeltdør.

Pensionatet/EXT.

Pensionatet er et toetagers byhus i sydlandsk stil fra begyndelsen af 1900-tallet. Det ligger i en række af lignende bygninger. Huset er sienna-farvet. En høj trappe i husets venstre side fører op til hoveddøren. Til højre for døren er tre store vinduer, på førstesalen er der fire.

Til højre er en port, der adskiller huset fra det næste.

Pensionatet ligger ud til en lille cirkelformet plads. I midten af den er der en lille park med et springvand. Popler og et bredt fortov omkranser pladsen.

Perron/INT.

En perron blandt mange på en stor, travl banegård.

Politistationen/INT.

Et mellemstort rektangulært rum, der er opdelt i to af et træærkværk. Til højre for indgangsdøren er receptionen, til venstre er der et skrivebord, som offentligheden kan benytte. På den anden side af ærkværket er der skriveborde. Stedet er pænt og velholdt.

Roulettesal/Casino/INT.

En meget stort kvadratisk sal. Til venstre er der indgang til en mindre med kort- og terningspil, til højre er der indgang til baren. På begge sider af endevæggen er der skillevægge, som skjuler tjenesteindgange. I midten leder bred trappe op til første sal.

Salen er indrettet med mange rouletteborde oplyste af lysekroner. Langs væggene står der små grupper af lave lænestole med tilhørende borde. Belysningen er dæmpet og alle lyde opsuges af det tykke gulvtæppe.

Rum under trappe/INT.

Lille tomt pulterrum med et rundt hul i lågen, ca. 5 cm i diameter, som håndtag.

Rådhuset/INT.

En stor, bred dobbeltdør fører ind til en meget stor rektangulær sal. Til højre for døren er et stort tungt skrivebord, hvor man kan rette henvendelse til en receptionist. Lige frem fra døren fører et par trin ned til salens forsænkede gulvplan, som er fyldt

med skriveborde på lige rækker. Langs væggene i først sals højde løber svalegange hele rummet rundt. Herfra er der adgang til reoler og arkivskabe. I hver side fører ståltrapper fra svalegangen ned til salen. Der er ovenlys.

Sanatoriet/EXT.

Sanatoriet ligger for sig selv på et plateau langt uden for byen. Det er omkranset af palmer og pinjetræer og bag det ses et blødt bølgende landskab. Det ligger som en oase i et småstøvet landskab med lav buskagtig vegetation.

Selve sanatoriet er en stor blændende hvid to-etagers funkisbygning. Foran den ligger parkeringspladsen i midten af hvilken der er en stor rundkørsel. En bred trappe fører op til hovedindgangen.

Sanatoriet/INT.

Forhallen er et kvadratisk rum holdt i hvidt og med højt til loftet. Der står enkelte høje planter i pletter på gulvet. Herfra udgår gange lige frem, til højre og til venstre. Til højre for indgangen fører en trappe op til første sal, til venstre er der en dør til et lille kontor. For enden af midtergangen fører en trappe op til terrassen.

Stravaganza/EXT.

Restauranten ligger over pensionatet ud mod den lille plads. Facaden består af en stor glastrude, der starter i cirka en meters højde fra fortovet. Til højre for vinduet er der en dør med glas i. I hele bygningens længde, over vinduet og døren, er et skilt med restaurantens navn.

Stravaganza/INT.

Et rektangulært, simpelt indrettet rum. Langs væggen overfor døren løber en lang bardisk. Langs vinduet og på barens venstre side er der båse med plads til 4-6 personer. Det er et jævnt sted, der dog ikke fremstår lurvet.

Tagterrasse 1. sal/Casino/EXT.

Rektangulær terrasse omkranset af en marmorbalkustrade. Små sidegrupper er oplyst af høje petroleumslamper. Fra terrassen er der udsigt over parken og bag en hæk kan man se et lille baghus

Terrasse/Sanatoriet/EXT.

Terrassen ligger på sanatoriets bagside. Herfra er der udsigt over plateauet, der skråner ned mod den fjerne by, der ligger ud til havet og nærmest forsvinder i varmedisen.

Terrassen er lang og rektangulær og belagt med marmorfliser. Den er omkranset af en en meter høj marmormur, som går over i et to meter højt jerngitter.

Terrasse/park/Casino/EXT.

Rektangulær marmorflise-terrasse med små lave sidegrupper. En par marmortrin leder ned til parken.

Parken er stor med veltrimmet græsplæne og store, gamle høje træer. Fra casinoets bagside leder en grussti gennem parken ned til en låge i hækken.

Tilstødende festlokale/INT.

Et mellemstort kvadratisk rum med lave sidegrupper. I det ene hjørne står et rullebord med spirituousa. Ved siden af det står en grammofon og spiller let, dansabel musik. Et par sofaer er blevet rykket for at give plads til et interimistisk dansegulv.

Vaskerum/Sanatoriet/INT,

Mellemstort kvadratisk rum med fliser fra terazzogulvet til loftet. Ved den ene væg er en vandhane med varmt og koldt vand. I midten af gulvet er der en rist.